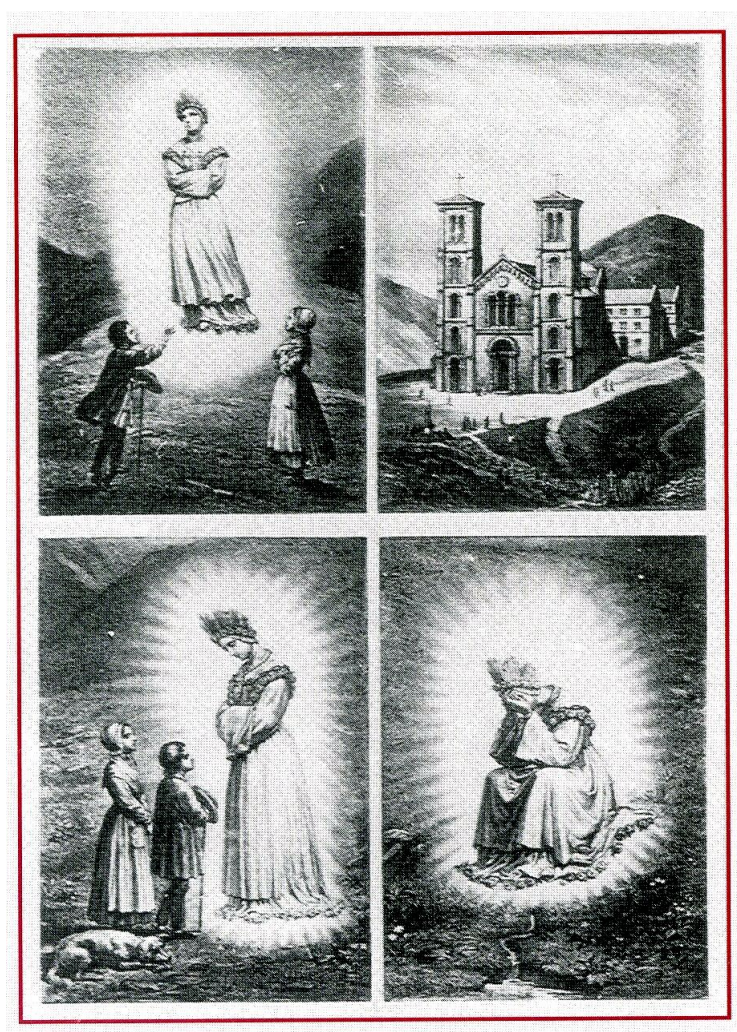

Oskar Schmitt

La Salette – velké poselství pro konec času

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Oskar Schmitt, *La Salette – die Große Botschaft für die Endzeit*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 2003
přeložil © Jaroslav Voříšek 2009

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Oskar Schmitt

**La Salette – velké poselství
pro konec času**

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Konec času?	5
Průběh zjevení	6
Slzy Matky	18
Svěcení neděle	19
Svěcení jména Božího	19
Odstranění pravé mešní oběti	20
Děti jako poslíčci Královny nebes	20
První plody obrácení	21
Jedinečné postavení Marie	24
Tvrdě potírané poselství	24
Špatné kněžstvo	25
Špatné knihy	26
Do nebe volající hříchy	27
Znovu doba rozkvětu?	28
Příroda mstí svého Stvořitele	29
Budoucí Antikrist	30
Řím bez víry	31
Řím bez papeže	32
Prohlášení	33
Apoštolové posledních dnů	34
Zatmění Církve	35
Dva svědci	37
Vystoupení Antikrista	39
Svržení Antikrista	40
Melanie a Maximin – miláčci Matky Páně	41
Putování do La Saletty	48
Doslov	49
Použitá literatura	50

Úvodní slovo editora českého překladu

19. září 1846 zazněla na vrchu u La Saletty – tehdy zcela neuvěřitelná – slova Matky Boží: „Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.“

Je tedy jen logické, že se současná pokoncilní sekta nechce znát především k této větě velkého zjevení, která na ni doslova ukazuje prstem. Podivná nová církev se samozřejmě zmocnila La Saletty i všech dalších míst skutečného mariánského zjevení a pořádá tam své protestantizující „hostiny“ namísto skutečné mešní oběti, čímž jen sama chtě nechtě potvrzuje hrozná, výše citovaná slova Matky Boží: „Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.“

Je pak už jen příznačné, že oficiální, tj. „pokoncilní“ stranou je uznávána pouze první část poselství. V nynějším římském vakuu se tedy etablovaly mocenské pozice předchůdců Antikrista a nakonec pak i on sám. Současnou vatikánskou sektu popisuje autor těmito výstižnými slovy:

„Je to samo o sobě nové náboženství, plně zrozené ze zednářského ducha, jehož celý niterný život je zkažen a jeho svátostné obřady jsou tak vyprázdněné, že je třeba na ně hledět jako na neplatné. Jeho kněží – odhlédneme-li od starších, ještě podle starého ritu vysvěcených – zůstali skutečně laiky. Světící obřad nového religi-ózního útvaru byl vyprázdněn a nic z něj nezůstalo. A tak falešné „církvi“ zůstaly jen svátosti křtu a manželství, protože ty mohou být v tísní udělovány i laiky.“

Na závěr bychom ještě měli – doufejme, že zbytečně – připomenout: Co je zde řečeno o Janu Pavlu II., platí samozřejmě bez výhrady také o současném „papeži“ Benediktovi XVI.

Konec času?

„Na konci času se to stane: V poslední dny zpevněna bude hora domu Hospodina; bude nejvyšším vrcholem horstev, vyvýšená nad pahorky. Proudít budou k ní národové, pohnou se mnoho kmenů; řeknou: Pojd'te a vystupme na horu Páně a do domu Boha Jakobova! Ať nás učí o svých cestách, a choditi budeme po jeho stez-kách!“ (Micheáš 4,1-2)¹

Tento biblický text souvisí s konečným nebo lépe řečeno definitivním obnove-ním Božího řádu při vítězství Ježíše Krista na konci času.

Zatím tomu ještě tak není, ale přesto hora Páně, vyvýšená nad všechny, již vrhá svůj stín. Ano, celý příběh spásy zná horu jako místo zjevení. Sinaj byla hora, na níž Bůh vyjevil svá přikázání za blesků a hromů. Na hoře Moriah měl Abrahám obětovat svého syna Izáka. Náš Pán Ježíš Kristus vyhlásil na hoře osm blahorečení. Jejich předběžné objasnění se událo na hoře Tábor. A nemá snad Olivová hora a ko-nečně Golgota také nesmírný význam v dějinách spásy?

Maria, Matka Boží, se pozdního léta, 19. září 1846, zjevila rovněž na hoře, která ostatní vysoko přechází.

¹ Zde a dále citováno podle: dr. Jan Hejčl, *Bible česká*, Praha 1930; pozn. překl.

Má tato skutečnost teologický význam?

Víme, že Ježíš se stal skrze Marii člověkem. Byla bránou, a vlastně by nemělo být těžké pochopit, že Maria připravuje i druhý návrat Krista, jehož znamením je, že se zjeví na nebi (srv. Zj 12).

Svým mateřským způsobem působí Maria spíše vskrytu. Přesto chtělo nebe přinejmenším lidem dobré vůle nechat poznat, jak Ježíš Kristus skrze svou Matku působí, a to velice názorně: Guadalupe, La Salette, Lourdy a Fatima.

V La Salettě se ovšem – jako na žádném jiném místě zjevení – uplatňuje závažnost a síla hory v biblickém smyslu. Maria, která v sobě nosí všechno, co většina dnešních lidí o sobě ví, nám drží doslova před očima to, co tak nezměrně vysoko stojí nad vším pozemským, nepřístupné a přece všechno převyšující: Boží lásku.

Činí tak mocí svého mateřství, ze starosti o světské i věčné dobro nás lidí. Zde na hoře je vidět a slyšet, co pobízí Boží srdce nás dosáhnout a v lásce obejmout.

Musí to být Jeho Matka, kterou nám posílá, protože nic tolik nechybí jako mateřská láska. Je protipólem chladu zmechanizovaného a ztechnizovaného světa. Má v sobě všechno, co potřebujeme, abychom přece jen byli ještě zachráněni, zachráněni před smrtí uspěchané generace, která možná bude poslední.

Nevíme sice, zda tento vnitřní chlad naší doby již neohlašuje definitivní dovršení světa, nebo zda je dnešní dění jen „generální zkouškou“ na konec času. Ať již tak nebo tak – Maria nám musí pomoci, protože nám dala Boha skrze Ježíše a chce nás připravit na Jeho druhý příchod.

Prvním zásvitem velkého znamení Marie na nebi bylo její zjevení roku 1531 prostému Indiánovi Juanu Diegovi poblíž města Mexiko. Jak Marie s požehnaným životem před dávným časem spěchala ke své sestřenici Alžbětě, aby mohla pohlédnout na spásu, stejně tak přišla matka Boží k Indiánům, kteří nejspíš ve svém nitru po ničem netoužili více, než spatřit spásu, protože se obrátili téměř všichni.

Nikoli lidskou rukou namalovaný milostný mariánský obraz v Guadalupe dodnes ukazuje dobro a lásku v očích i ve výrazu Marie. Dobro, které může vycházet pouze od Boha, původce veškerého dobra.

V La Salettě se poselství již neobrací na národy, které o Kristovi ještě nevědí, jako tomu bylo v případě Guadalupe, nýbrž na takové, jež jsou v Jeho jménu již dávno pokřtěny. Těmto národům, našim národům, tedy musí nejspíš hrozit mimořádně vážné nebezpečí, a to nejen pro časnost, ale především pro věčnost, protože milostiplná Matka zdvihá svůj varovný hlas tehdy, kdy je to opravdu nezbytné.

Průběh zjevení

Nejprve si ukážeme zprávu o zjevení, sepsanou malou pastýřkou roku 1878 a vydanou s církevním imprimatur msgre Zoly, biskupa v italské Lekce.

„18. září 1846 jsem byla jako obvykle sama a pásala krávy svého panstva.

Kolem jedenácté jsem viděla přicházet malého chlapce. Při jeho spatření jsem se polekala, protože každý věděl, že se vyhýbám jakékoli společnosti. Pak chlapec přišel na doslech a řekl mi: „Maličká, jdu k tobě, jsem totiž z Corpu.“ Při těch slovech

jsem mu dala jasně najevo, že o jeho společnost nestojím. Ustoupila jsem o několik kroků a řekla: „Nikoho tu nechci, přeji si být sama.“ Ale chlapec šel za mnou a pokračoval: „Ale jdi, nech mě u sebe, můj pán povídal, že mám pást své krávy s tvými; jsem přece z Corpsu.“ Nicméně jsem od něj poodešla a dala mu znovu najevo, že tu nikoho nechci. Pak jsem se opodál posadila do trávy a povídala si s květinami milého Pánaboha.

Po nějaké chvíli jsem se ohlédla a viděla, že se Maximin posadil poblíž, a rychle řekl: „Nech mě tady, budu úplně hodný.“

Převážila však moje nedobrá povaha. Rychle jsem vstala a beze slova odběhla kus dál, kde jsem si zase rozprávěla s květinami. Ale Maximin se nevzdal a opakoval, že nehodlá mluvit a bude způsobný, že mu byla dlouhá chvíle, že jej za mnou poslalo jeho srdce atd.

Slitovala jsem se nad ním a ukázala mu, aby se posadil; pak jsem si dál povídala s květinami milého Pánaboha.

Maximin rychle přerušil mlčení a začal se smát (myslím, že se mi posmíval). Podívala jsem se na něj a on řekl: „Zažehnme čas a hrajme si.“

Neodpověděla jsem, protože jsem si neuměla hrát s ostatními; byla jsem pořád sama. A tak jsem se dál bavila s květinami. Maximin přišel s úsměvem až ke mně a prohlásil, že květiny nemají uši, aby mě slyšely, a že bychom si tedy měli spolu hrát. K tomu jsem však neměla vůbec chuť. Odhodlala jsem se však s ním alespoň mluvit, a tak mi vyprávěl, že těch deset dní, kdy ještě musí být u svého pána, rychle uteče a pak půjde do Corpsu ke svému otci.

Během jeho povídání zazněl zvon z La Saletty. Naznačila jsem Maximinovi, aby pozdvihl duši k Bohu. Smekl čapku a na chvíli se odmlčel. Pak jsem mu řekla: „Chceš poobědvat?“

„Ale ano“, řekl a posadil se. Vytáhla jsem z příruční tašky jídlo, které mi dala na pastvu moje vrchnost, a podle svého zvyku jsem špičkou nože udělala na žemli křížek a malou díрку, než jsem se do ní zakousla, a potichu jsem řekla: „Je-li uvnitř ďábel, ať vyjde, je-li tam milý Bůh, nechť zůstane!“ A rychle jsem zase díрку zakryla...

Maximin se nahlas rozesmál a vykopl mi žemli z ruky, takže se začala kutálet po svahu, až nakonec zmizela.

Měla jsem ještě kus chleba, který jsme společně snědli, a pak jsme si hráli. Tu mě napadlo, že Maximin vlastně musí mít ještě hlad, a ukázala jsem mu na místo v hoře, kde rostlo hodně borůvek. Poslala jsem jej tam a on také hned odešel. Natrhal si nejen pro sebe, ale ještě mně přinesl plnou čapku. Večer jsme společně sešli do údolí a domluvili se, že budeme naše krávy pást společně.

Následující den, 19. září 1846, jsem se spolu s Maximinem vydala na cestu. Stoupali jsme vzhůru do hor. Zjistila jsem, že Maximin byl velice dobromyslný a mírumilovný, a rád mluvil o věcech, které mě zajímaly. Byl také rozumný a netrval na svém názoru; byl jen trochu příliš zvědavý. Kdykoli jsem se od něj poněkud vzdálila a chtěla na chvíli být sama, rychle přiběhl a díval se, co dělám a jak mluvím s květinami milého Pánaboha. Když přišel pozdě, vyptával se, co jsem říkala. Bylo pozdní ráno. Řekla jsem mu, aby natrhal květiny, že si z nich uděláme „ráj“.

Pustili jsme se do díla a za chvíli jsme měli hodně pestrobarevných květů. Z vesnice bylo slyšet zvonění Anděl Páně, protože počasí bylo jasné a bez mráčku. Poté, co jsme společně vzdali čest milému Bohu, řekla jsem Maximinovi, že bychom měli naše krávy vyhnat na malou plošinku poblíž rokle, protože jsou tam pěkné kameny, z nichž si vystavíme „ráj“. Vyhnali jsme tam krávy a pak jsme si snědli naše skromné jídlo. Potom jsme snášeli kameny a stavěli si z nich malý domek, jenž pozůstával z přízemí, představující obytnou místnost, a poschodí, které bylo v našich představách „rájem“.

Poschodí bylo bohatě vyzdobené květinami různých barev a girlandami ze stonků. Celý „ráj“ byl zakrytý velkým plochým kamenem, také posetým květy. Kromě toho jsme všude kolem rozvěsili věnce. Když byl „ráj“ hotový, prohlíželi jsme si jej. Přišla na nás ospalost a tak jsme si lehli do trávy asi dva kroky od „ráje“ a usnuli.

Když jsem se probudila a neviděla naše krávy, zavolala jsem Maximina a oba jsme stoupali vzhůru k malému pahorku. Odtamtud jsem uviděla, že naše krávy se pokojně rozložily. Sestupovala jsem zase dolů a Maximin mi šel naproti. Náhle jsem uviděla zářivé světlo, jasnější než slunce, a stěží jsem dokázala vyrazit: „Maximine, vidíš to tam dole? Proboha!“ Současně mně vypadla z ruky hůl. Nevěděla jsem, co se mně v tom okamžiku úžasného událo, ale cítila jsem se tím být přitahována, přemožena úctou a srdce mně pádilo rychleji než já sama.

Upřeně jsem hleděla na nehybné světlo a když se pak jakoby otevřelo, spatřila jsem uvnitř ještě silnější, které se pohybovalo, a v jeho středu jsem uviděla nesmírně krásnou paní, sedící na našem „ráji“ a držící obličej v dlaních.

Krásná paní se postavila. Sepnula ruce na hrudi, když na nás pohlédla, a řekla:

„Pojďte sem, mé děti, nebojte se, chci vám sdělit velké poselství.“

Tato přívětivá a duši posilující slova mně dovolila k ní přiběhnout, a mé srdce by se nejraději navždy u ní ukrylo. Když jsem přišla zcela blízko k její pravici, začala mluvit a současně jí z očí kanuly slzy:

„Pokud se můj lid nebude chtít podřídit, budu nucena nechat dopadnout paži svého Syna; je tak mocná a těžká, že ji nemohu zadržet.“

Jak dlouho již pro vás trpím! Když chci, aby se vás můj Syn nezřekl, musím se k němu bez přestání modlit. Avšak s vámi to nepohne. Můžete se modlit a namáhat, jak chcete, ale nikdy nedokážete splatit námahu, kterou jsem pro vás vynaložila. Šest dnů jsem vám dala k práci a sedmý vyhradila pro sebe, a vy mně jej nechcete přiznat. A právě to dělá ruku mého Syna tak těžkou.

Povozníci promluví jen tehdy, když mému Synovi zlořečí.

To jsou dvě věci, které ruku mého Syna dělají tak těžkou. Když se úroda zkazí, je to vaše vina. Poslední rok jsem vás slyšela klít na bramborách. Ale vás to nevzrušilo, ba naopak – když je najdete shnilé, proklínáte a zneužíváte jména mého Syna. Brambory budou i nadále hnit a na Vánoce už nebudou žádné.“

Přemýšlela jsem, co znamenala slova „brambory“ nebo „zemáky“; myslela jsem, že se jedná o jablka.

Krásná a dobrotivá paní uhodla mé myšlenky a začala znovu: Nerozumíte mi, mé milé děti. Povím vám to jinak.

(Překlad z francouzštiny zní):

„Když máte obilí, nevysejete je.

Všechno, co zasejete, sežere zvěř.

Co přesto vzejde, rozpadne se při mlácení v prach.

Přijde velký hladomor. Ještě předtím však se budou děti pod sedm roků chvět v horečkách a umírat v náručí lidí, ostatní se budou z hladu kát. Ořechy se urodí špatné a hrozny shnijí.“

Krásná paní, která mě uchvátila, zde ustala, a po nějakou dobu jí nebylo rozumět. Viděl jsem však, že pokračuje, jako by mluvila, a její rty se líbezně pohybovaly. Maximinovi se tedy dostalo sdělení tajemství.

Pak se Nejsvětější Panna obrátila ke mně a sdělila mi tajemství ve francouzštině. Zde je úplné tajemství tak, jak mi jej řekla:

„Melánie, co ti teď řeknu, nezůstane navždy tajné. V roce 1858 je můžeš uveřejnit. Kněží, služebníci mého Syna, se stali stokou nečistoty pro svůj hanebný život, nedostatek zbožnosti při celebrování svatých tajemství, lásku k penězům i pro sklon k poctám a zábavám. Ano, život kněží volá po pomstě, a ta se již vznáší nad jejich hlavami. Běda kněžím i ostatním služebníkům Božím, kteří svou nevěrou a špatným životem znovu křijí mého Syna!

Hříchy lidí volají do nebe a po pomstě, která již stojí za dveřmi. Není zde nikoho, kdo by pro lid prosil o milosrdenství a odpuštění. Nejsou již žádné šlechetné duše, není nikoho, kdo by byl hoden přinést věčnou oběť neposkvrněného Beránka pro dobro světa.

Bůh bude trestat dosud nevídaným způsobem.

Běda obyvatelům země! Bůh na ně vylije plný kalich svého hněvu, a nikdo neujde mnoha metlám.

Hlavy a vůdci Božího lidu zanedbali modlitbu a pokání, a démon jim zatemnil rozum.

Stali se bludnými hvězdami, které ďábel přitahuje, aby je zničil.

Bůh dovolí starému hadovi zasévat roztržky a sváry mezi vládce, do všech vrstev i rodin.

Přijdou tělesné i duševní bolesti. Bůh přenechá lidi sobě samým a bude sesílat tresty po řadu pětatřiceti let.

Lidská společnost se nalézá v předvečer nejstrašlivějších soužení a největších revolucí. Lidstvo se musí připravit na vládu železného karabáče a vypít do dna kalich Božího hněvu.

Náměstek mého Syna, papež Pius IX., již po roce 1859 nebude moci opustit Řím. Je však odhodlaný a velkomyslný, a také bojuje zbraněmi víry i lásky: Budu s ním. Necht' se má na pozoru před Napoleonem. Je licoměrný, a kdyby chtěl být jednoho dne papežem i císařem, Bůh se od něj brzy odvrátí. Je orlem, který chce stoupat stále výš a výš, až padne na ostří vlastního meče, kterého nyní užívá k donucování národů.

Itálie bude potrestána za ctižádost setřást sladké jho Pána. Bude vydána na pospas a krev bude proudit všude. Kostely zůstanou zavřené nebo znesvěcené, kněží a řeholníci budou vyhnáni, zasvěcování smrti a krutě zabíjení. Mnozí z nich se

vzdají víry a počet těch, kteří od pravé víry odpadnou, bude nesmírně velký; mezi nimi dokonce i biskupové.

Papež nechť je na stráži před divotvůrci, protože se blíží čas, kdy se objeví nejúžasnější události na zemi i ve vzduchu.

V roce 1864 bude Lucifer spolu s velkým množstvím démonů vypuštěn z pekla. Démoni budou kus po kuse podrývat a podlamovat víru, a podaří se jim dokonce zaslepit i Bohu zasvěcené osoby do té míry, že přijmou ducha špatných andělů. Pokud se jim nedostane mimořádné milosti, většina řeholníků zcela ztratí víru a mnoho duší uvrhnou do zkázy.

Na zemi převládnu špatné knihy a duchové temnoty všude uspí službu Bohu. Budou mít velkou moc nad přírodou; v mnohých chrámech se těmto duchům bude sloužit. Lidé budou zlými duchy přenášeni z místa na místo, a mezi nimi i duchovní, protože se nenechají vést pravým duchem evangelia, který je duchem pokory, milosrdenství a horlivosti ke cti Boží.

Duchové zemřelých budou probuzeni k životu.

To znamená, že mrtví, kteří žili na zemi, na sebe vezmou podobu spravedlivých duší, aby tak snáze sváděli lidi. Tito zdánlivě k životu vzbuzení mrtví, mezi nimiž se skryjí démoni, budou hlásat jiné evangelium, odporující Ježíšovu evangeliu a popírající nebe i peklo. Všechny tyto duše jako by se znovu usadily ve svých tělech.

Všude se budou odehrávat nejpodivuhodnější zázračné věci, protože pravá víra vyhasla a falešné světlo zaslepuje svět.

Běda mužům Církve, kteří se zaměstnávají výhradně hromaděním bohatství, udržením své moci a pyšným panováním.

Náměstek mého Syna bude mnoho trpět, protože Církev bude po nějaký čas vystavena velkému pronásledování. Ano, bude to doba temna a Církev projde hroznou krizí.

Protože svatá víra v Boha upadá v zapomnění, chce se každý vést sám a cítí se být nadřazený sobě rovným. Bude odstraněn veřejný řád i zplnomocnění Církve.

Řád a spravedlnost budou pošlapány; všude budou vidět jen vraždy, nenávisť, žárlivost a rozbroje, zmizí láska k vlasti i rodině.

Svatý Otec bude hodně trpět. Zůstanu s ním až do konce, abych přijala jeho oběť. Zlí mu budou mnohokrát usilovat o život, aniž by mu však mohli uškodit, ale ani on, ani jeho nástupce se nedožijí vítězství Církve.

Vlády budou mít všechny stejný cíl, spočívající v odstranění všech religiózních principů a ve vytvoření prostoru materialismu, ateismu, spiritismu a všem možným druhům nepravostí.

V roce 1865 bude vidět znesvěcení svatých míst.

V kláštorech budou práchnivět „květy Církve“ a démon se pyšně vypne k roli krále srdcí. Představení religiózních společenstev budou muset být při přijímání nových členů velice opatrní, protože ďábel použije veškeré své vychytralosti, aby do klášterů propašoval osoby oddané hříchu. Po celé zemi se rozšíří výstřednosti a sklony k tělesným požitkům.

Francie, Itálie, Španělsko a Anglie se ocitnou ve válce, a ulicemi poteče krev. Francouzi budou bojovat mezi sebou, Italové s Italy. Pak přijde hrozná všeobecná

válka. Na nějaký čas se Bůh neupamatuje ani na Francii, ani na Itálii, protože tam evangelium Ježíše Krista již není známo. Démoni rozpoutají celou svou zlobu a zuřivost; lidé se budou vzájemně zabíjet až do domů.

Při prvním úderu Jeho meče se celá příroda zachvěje děsem, protože výstřednosti a zločiny prorazily nebeskou klenbu. Paříž bude vypálena, Marseille poničí zemětřesení. Mnohá velká města se zachvějí a budou zničena otřesy země. Všechno se zdá být již ztraceno, všude panuje jenom vraždění a je slyšet pouze řinčení zbraní a rouhání.

Spravedliví budou hodně trpět; jejich modlitby, pokání a slzy však budou stoupat k nebesům, a celý národ bude prosit o prominutí a smilování, o moji pomoc a přimluvu. Tu Ježíš Kristus aktem své spravedlivosti a velkého milosrdenství ke spravedlivým nařídí andělu všechny své nepřátele usmrtit. Všichni pronásledovatelé Kristovy Církve i lidé, kteří se oddávali hříchu, naráz zahynou a země bude vypadat jako poušť. Pak Bůh uzavře mír s lidmi a usmíří se s nimi. Bude se sloužit Ježíši Kristu, jej vzývat a chválit. Všude rozkvetě láska k bližním. Noví vládcí budou pravou rukou Církve svaté, mocné a silné Církve, která bude pokorná, zbožná, chudá a horlivá podle příkladu ctností Ježíše Krista. Všude bude kázáno evangelium a lidé udělají ve víře velký pokrok, protože zavládne jednota mezi dělníky Páně a lidé budou žít v bázni Boží.

Mír a pokoj mezi lidmi nebudou mít dlouhého trvání. Pěťadvacet let přebohaté úrody je nechá znovu zapomenout, že hříchy lidí jsou příčinou všech trestů na zemi.

Předchůdce Antikrista se svými oddíly ze všech národů bude bojovat proti pravému Kristovi, který je jediným spasitelem světa; bude prolévat hodně krve a usilovat o zničení úcty k Bohu, aby si dodal jeho zdání.

Země bude trestána všemožným soužením (vedle moru a hladu, které všude zavládnou). Válka bude stíhat válku až do poslední, kterou povede prostřednictvím deseti králů Antikrist. Tito králové mají všichni stejný cíl a budou jediní, kdo pohládne světu. Než se tak stane, bude světu dán jistý způsob zdánlivého míru; nebude se myslet na nic jiného, než na zábavy a radovánky. Špatní se budou oddávat všemožným hříchům. Avšak děti svaté Církve, děti víry, mí skuteční následovníci, budou posilovat lásku k Bohu a ctnostem, které jsou mně nejdražší. Těší mne pokorné, Duchem Svatým vedené duše! S nimi budu bojovat až do naplnění času.

Příroda volá po pomstě na lidech a oni se chvějí hrůzou v očekávání toho, co je za zločin znečištění země musí postihnout. Otřese zemí, otřese vámi, kteří jste slíbili sloužit Ježíši Kristu, ale v nitru zbožňujete jen sami sebe, otřese vámi, neboť Bůh vás vydá svému nepříteli za to, že jste svatá místa ponechali zkáze.

Mnohé kláštery již nejsou Božími domy, nýbrž revíry Asmodeje, démona nečistoty. V ten čas vzejde Antikrist z hebrejské řeholnice, falešné panny, spojené se starým hadem, mistrem smilstva, a jeho otcem bude biskup; již ve chvíli svého narození bude soptit rouhání proti Bohu. Bude mít již také zuby, slovem, půjde o ztělesněného Satana. Bude děsivě křičet, provádět podivuhodné věci a žít se výhradně ohavnostmi. Bude mít bratry; i když nepůjde o ztělesněné demony, přesto budou dětmi zla. Ve věku dvanácti let již budou nápadní odvážnými vítězstvími; záhy každý z nich stane v čele armády a bude podporován pekelnými pluky.

V pořadí ročních dob nastane chaos a země bude vydávat jen špatné plody. Hvězdy přestanou putovat po pravidelné dráze. Měsíc bude odrážet jen slabé, načervenalé světlo. Voda i oheň upadnou na zeměkouli do křečovitých záchvěvů a hrozná zemětřesení zničí pohoří i města.

Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.

Démoni budou s pomocí Antikrista provádět na zemi i v povětří neslýchané věci, a lidé budou stále horší a horší.

Bůh dohlédne na své věrné služebníky i lidi dobré vůle, evangelium bude všude kázáno, a všemu lidu i všem národům bude známa pravda.

Naléhavě na zemi apeluji a volám všechny skutečné učedníky živoucího Boha, který panuje na nebesích.

Vyzývám všechny opravdové následovníky vtěleného Krista, jediného a pravého Spasitele lidstva, volám svá dítka, mé skutečně zbožné, kteří se mně oddávají, abych je vedla ke svému božskému Synovi. Volám takové, které takřka nesu v náručí, takové, kteří žijí v mém duchu. A konečně volám apoštoly konce času, věrné učedníky Ježíše Krista, kteří pohrdají vším pozemským, žijí v chudobě a pokoře, v modlitbě a odříkání, v cudnosti a spojení s Bohem, v utrpení a nepoznání světem. Je čas, aby se dali poznat a šířili po zemi světlo. Pojd'te a ukažte se jako mé milované děti! Jsem s vámi a ve vás, dokud bude víra vaším světlem, které vás ozařuje v těchto dnech hrůzy a děsu.

Dychtěte po horlivosti ve velebení Ježíše Krista. Bojujte, děti světla, vy počtem malé stádečko, které všechno vidí a poznává, neboť přišel čas časů, doba konce.

Církev se zatemní a svět upadne do zděšení. Avšak Henoch a Eliáš, naplnění Duchem Svatým, budou na místě. Promluví z nich moc Boží a lidé dobré vůle uvěří v Boha, mnoho duší bude utěšeno. Mocí Ducha Svatého výrazně pokročí a odsoudí d'ábelské bludy Antikrista. Běda obyvatelům země! Přijdou krvavé války a hladomory, epidemie a nakažlivé choroby. Jako strašlivé krupobití bude pršet hmyz a zvířata. Hromové rány zachvějí města a zemětřesení pod sebou pohrbí celé kraje. V povětří budou slyšet hlasy, lidé budou bušit hlavami o zdi a přivolávat smrt, ale ta si je se svými hrůzami najde jinde. Ve všech končinách světa poteče krev. Kdo přežije, neukráti-li Bůh dobu zkoušek? Krví, slzami a modlitbami spravedlivých se Bůh nechá obměkčit.

Henoch a Eliáš musejí zemřít, pohanský Řím zmizí. Z nebe bude dštít oheň a pohltí tři města. Celý kosmos naplní zděšení a mnozí se nechají svést, protože nectili pravého Krista, který mezi nimi žil. Nastal čas, slunce se zatemňuje, jen víra bude žít.

Přišel čas, propast se otvírá. Již je zde nejvyšší pán temnot; šelma se svou družinou se zjevila a vydává se za spasitele světa. Pyšně se dává poznat a zdvihá se k nebi; dech svatého archanděla Michaela ji však potlačí. Bude svržena na zem, která se již po tři dny nachází v ustavičných bédách, objeví se ve svém ohnivém těle. Pak však bude navždy i s celým doprovodem uvržena do propasti pekelné. Voda a oheň země budou očištěny od všech pyšných výtvorů lidí a všechno se obnoví. Bude se sloužit Bohu a velebit jej.“

Poté mně Nejsvětější Panna předala, rovněž ve francouzštině, pravidla nového duchovního řádu. Nato promlouvala dál, jak následuje:

„Pokud se obrátíte, kamení a skály se promění v obilí, a brambory budou všude v zemi.

Modlíte se pilně, mé děti?“

Oba jsme odpověděli: „Ne, Paní, ne příliš.“

„Mé děti, musíte tak svědomitě činit ráno i večer. Pokud to nejde jinak, modlete se Otčenáš a Ave Maria, a když máte dost času a chcete být snaživější, pak se modlete víc.

Na mši chodí jen několik málo starších žen, a ostatní po celé léto každou neděli pracují. Pouze v zimě, kdy nevědí co s časem, jdou na mši, a to jen proto, aby si náboženství dobírali. V postní době se sbíhají k řeznickým krámům jako psi.

Neviděly jste nikdy shnilé obilí, mé děti?“

Oba jsme zase odpověděli: „Ne, Paní.“

Tu se Nejsvětější Panna obrátila na Maximina: „Ale ty, mé dítě, jsi se svým otcem jednou něco takového mohl vidět poblíž Le Coinu. Muž, kterému tam patřil kus země, řekl tvému otci: ‚Pojďte a podívejte se, jak je moje obilí zkažené.‘ A pak jste tam šli. Tvůj otec vzal do ruky několik klasů, vymnul je, a vysypal se z nich prach. Cestou domů, jen půl hodiny cesty do Corpsu, ti otec dal kus chleba a řekl: ‚Vezmi, mé dítě, a pojez z něj letos, protože nevím, kdo z něj bude jíst napřesrok, když je obilí tak zkažené.‘“

Maximin řekl: „Ano, to je pravda, Paní, pak už jsem na to nemyslel.“

Nejsvětější Panna ukončila svůj projev ve francouzštině:

„Tedy, moje děti, sdělte to všemu mému lidu.“

Překrásná Paní překročila potok a po dvou krocích nám ještě jednou řekla, aniž by se obrátila (neboť jsme ji sledovali, protože nás svým zářivým zjevem a ještě více nesmírnou dobrotou tak nadchla, až se mně srdce chtělo rozskočit): „Je dobře, mé děti, dejte to vědět všemu mému lidu.“

Pak pokračovala k místu, odkud jsem se rozhlížela po našich kravkách. Její nohy se dotýkaly jen vrcholků trávy, aniž by je seabeměně ohýbaly.

Když došla na malý pahorek, krásná Paní se zastavila; pospíchala jsem za ní podívat se, kterou cestou se bude ubírat. V tu chvíli jsem úplně zapomněla na naše krávy i na vrchnost, které jsem sloužila. Navždy a bezpodmínečně jsem se upsala své Paní; už nikdy jsem ji nechtěla opustit a následovala jsem ji rozhodnuta sloužit jí po celý život.

S mojí Paní jsem zapomněla na náš „ráj“ a měla jsem jen jedinou myšlenku: ve všem jí bezpodmínečně sloužit. Věřila jsem, že dokáži udělat všechno, co by ode mě požadovala, protože se mně zdálo, že má nesmírnou moc. Hleděla na mne s láskyplnou dobrotou, kterou jsem k ní byla přitahována. Přála jsem si být se zavřenýma očima v jejím náručí. Nedopřála mně však k tomu čas. Nepozorovatelně se vznesla ze země asi do výše jednoho metru nebo o trochu víc. Pak se na chvíli volně vznášela ve vzduchu, pohlédla k nebi, a potom vpravo i vlevo k zemi. Potom se na mě podívala tak laskavými a dobrotivými očima, že jsem věřila být přitahována do jejího nitra, a zdálo se mně, že se moje srdce plně otvírá jejímu.

A zatím co se mé srdce rozplývalo nevýslovně hřejivým pocitem, postava mé dobré Paní mizela pořád víc. Zdálo se mně, jako by světlo kolem ní zhoustlo a tím mi bránilo Nejsvětější Pannu vidět.

Světlo tedy zaujalo místo postavy, která se před mýma očima ztrácela. Dalo by se také říci, že se tělo mé Paní měnilo v světlo, když mizela. Pak světlo v podobě koule začalo pomalu stoupat přímo vzhůru. Nemohu říci, zda se jeho rozměry při tom zmenšovaly, nebo to byl odstup, který způsobil, že jsem světlo viděla stále menší, čím výše vystoupalo.

Vím jen tolik, že jsem tam ještě dlouho stála se zdviženým obličejem a upřeně se dívala na světlo, a to i poté, co nakonec úplně zmizelo.

Konečně jsem odtrhla oči od oblohy a podívala se kolem sebe.

Spatřila jsem Maximina, jak na mně hledí, a řekla jsem mu: „Memine, to musí být milý Bůh mého otce, nebo nejsvětější Panna či nějaký velký světec.“

A Maximin ukázal rukou do vzduchu a zvolal: „Ach, kdybych to jen byl věděl!“

Večer 19. září jsme sestoupili dolů do vesnice o něco dříve než obvykle. V domě svých zaměstnavatelů jsem nejdříve uvázala krávy a poklidila stáj. Ještě jsem s tím nebyla hotová, když přišla moje paní a se slzami v očích mně řekla: „Mé dítě, proč jsi ke mně nepřišla vyprávět mi, co se vám v kopcích přihodilo. Když Maximin své pány nezastihl doma, protože ještě pracovali na poli, přišel k nám a vyprávěl všechno, co viděl a slyšel.“

Řekla jsem své paní: „Měla jsem to v úmyslu, ale předtím jsem chtěla dodělat svou práci.“

Po několik minutách jsem pak přišla do domu a paní mně řekla: „Vyprávěj, co jsi viděla. Pasáček od Bruita (to byla přezdívka Pierra Selmeho, Maximinova zaměstnavatele) mně všechno pověděl.“

Začala jsem s vyprávěním a během něj se vrátili domácí lidé z pole. Moje paní plakala, když slyšela nářky a varování naší láskyplné Matky, a pak jim řekla: „Zítřka (v neděli) jste chtěli jít na pole kosit obilí; nechte toho a poslyšte, co se tomuto děvčeti a pasáčkovi Pierra Selmeho přihodilo.“

Pak se obrátila ke mně: „Vyprávěj znovu všechno, co jsi říkala.“

Začala jsem tedy znovu, a poté můj pán řekl: „To je jistě Nejsvětější Panna nebo snad velká světica, kdo přišel na příkaz milého Boha, ale je to stejně dobré, jako by přišel On sám. Musíme se řídit tím, co světica řekla. Jak to uděláte, abyste to všechno jejímu lidu sdělili?“

Odpověděla jsem: „Vy už mně řeknete, jak si mám počínat, a já to také ráda udělám.“

Pán se podíval na svou matku a bratra, a dodal: „Musíme o tom uvažovat.“

Poté šel zase každý za svou prací.

Bylo po večeři. Maximin a jeho zaměstnavatelé přišli za mým pánem povědět o tom, co jim chlapec vyprávěl, a také se poradit, co dělat.

„Zdá se nám,“ řekli, „že je to Nejsvětější Panna, vyslaná milým Bohem; soudíme tak ze slov, kterých použila. A také vám řekla, že to máte sdělit jejímu celému lidu. Asi bude nezbytné, aby tyto děti šly celým světem a oznamovaly, že každý má uposlechnout Božího příkazu; pokud ne, dopadne na nás hrozná pohroma.“

Po chvíli ticha se můj pán obrátil na mne a Maximina, a řekl: „Víte, co musíte udělat, mé děti? Zítřka hned ráno jděte za panem farářem a vypravujte mu, co jste viděly a slyšely. Řekněte mu přesně, jak celá věc proběhla; on vám už poví, co máte dělat.“

20. září, den po zjevení, jsem se časně ráno s Maximinem vydala na cestu. U fary jsem zaklepala na dveře. Otevřela hospodyně pana faráře a ptala se, co si přejeme. Řekla jsem jí (ve francouzštině, kterou jsem nikdy nemluvila): „Rádi bychom mluvili s panem farářem.“

„A copak mu chcete povědět?“

„Chceme mu říci, že jsme včera pásli naše krávy v pohoří Baisses, a poté, co jsme poobědvali... atd.“ (Vyprávěli jsme jí většinu proslovu Nejsvětější Panny.)

V tu chvíli zazněl kostelní zvon; bylo to poslední zvonění ke mši.

Abbé Perrin, farář v La Salettě, který nás zaslechl, prudce rozrazil dveře. Plakal, bil se do prsou, a zvolal: „Mé děti, jsme ztraceni, Bůh nás potrestá. Ach Bože, to byla Nejsvětější Panna, která se vám zjevila!“

Pak odešel odsloužit mši. Maximin, já a hospodyně jsme se na sebe bezradně dívali. Pak Maximin vyhrkl: „Já... já teď půjdu za svým otcem do Corpsu,“ a rozloučil se s námi.

Protože jsem od svého panstva neměla příkaz vrátit se hned poté, co promluví s panem farářem, věřila jsem, že nedělám nic chybného, když se zúčastním mše.

Šla jsem tedy do kostela. Mše začala a po prvním evangeliu se pan farář obrátil k farníkům, snažil se jim vyličit zjevení, které se předchozího dne na jednom z kopců událo, a zapřísahal přítomné, aby v neděli nepracovali. Jeho řeč byla přerušována vzlykáním a pláčem, a všichni farníci byli velice pohnuti.

Po mši jsem se vrátila ke svému panstvu.

Pan Peytard, který je dodnes starostou v La Salettě, se mně přišel vyptat na celou událost se zjevením, a poté, co se ujistil o pravdivosti mého vyprávění, odešel přesvědčen.

Až do svátku Všech svatých jsem zůstala ve službě u svého panstva. Poté jsem byla ubytována u řádových sester v mé domovské obci Corps.

Nejsvětější Panna byla velká a ztepilá. Působila však étericky, jako by jí snadno mohl pohnout sebeslabší závan vzduchu; přesto byla nehybná a stála naprosto pevně. Její rysy byly důstojné a vyžadovaly si úctu, ale ne tak, jak je tomu u velkých pánů tohoto světa. Její důstojnost si žádala uctívou lásku. Její pohled byl tak mírný i pronikavý současně. Oči Panny jako by hovořily s mýma, ale tento hovor byl důsledkem hlubokého a živého pocitu štěstí z úchvatné krásy, který mne zcela naplňoval. Přívětivost jejího pohledu a výraz nepopsatelné dobroty dával jasně cítit, že přitahuje a současně se rozdává. Byl to výraz lásky, který se nedá popsat ani slovem, ani písmem.

Oděv Nejsvětější Panny byl stříbřitě bílý a jasně zářivý, ale neměl v sobě nic hmotného: Byl složen pouze ze světla a lesku, byl jako živý a třpytivý; nenacházím k tomu odpovídající výraz ani možnost nějakého přirovnání.

Svatá Panna byla celá z krásy a lásky; při pohledu na ni jsem toužila s ní splynout. Všechno z ní dýchalo důstojností, nádherou a vznešeností neporovnatelné krásy.

lovny. Jevila se tak bělostná, bezúhonná, oslnivě nebeská a svěží jako panna. Zdálo se, jako by z jejích stříbřitých a čistých rtů splývalo slovo láska. Vypadala jako předobrá matka, ztělesněná dobromyslnost a láska k nám, naplněná soucitem a milosrdenstvím.

Koruna z růží na hlavě byla tak nádherná a zářivá, že si o tom nelze udělat představu. Různobarevné růže nebyly pozemské; byla to nádherná kytice, obklopující hlavu Panny ve formě koruny, a přesto byly tyto růže živé. A ještě něco! Z nitra každé růže vycházelo tak překrásné světlo, že mocně uchvacovalo a dodávalo jim nevídaný lesk. Z růžové koruny probleskovaly oddenky jako ze zlata i další květy, ozdobené brilianty. Všechno pak bylo jako planoucí diadém, který sám zářil jasněji než naše pozemské slunce.

Nejsvětější Panna měla na hrudi překrásný kříž, který vypadal jako pozlacený. Říkám pozlacený, tedy ne z masivního zlata, protože jsem již několikrát viděla pozlacené předměty rozličného zabarvení, které na mne zapůsobily mnohem silněji než obyčejný kus zlata. Na krásném a jasně zářícím kříži byl vyobrazen Kristus: Byl to náš Pán s rozepjatýma rukama při ukřižování. Na stranách kříže, téměř až na samém konci, bylo na jednom kladivo, a na druhém kleště. Barva těla Ukřižovaného byla přirozená, avšak mocně vyzařovala. Světlo, vycházející z celého těla, mělo tvar oslnivě se lesknoucí dýky, která mně pronikala až do srdce. Občas to vypadalo, že je Kristus mrtvý, jeho hlava byla skloněná a tělo vypadalo zhroucené, jako by z kříže mělo odpadnout, kdyby nebylo přidržované hřeby.

Pocítila jsem hluboký soucit, ráda bych celému světu vyjevila svou neznámou lásku a vlila do duší smrtelníků nejněžnější příchýlnost a největší vděčnost Bohu, který nás přece vůbec nepotřebuje, aby byl vším tím, čím je, co byl a na věky bude. A přesto, ty lidem nepochopitelná lásko, jsi se stal člověkem a chtěl za nás zemřít, ano, zemřít, abys do našich duší vštípil památku nekonečné lásky, kterou nám prokazuješ! Jak jsem nešťastná, že neumím popsat lásku, jakou k nám chová náš Spasitel. Na druhé straně jsme ovšem šťastni, že můžeme tím silněji cítit, co neumíme vyjádřit!

Jindy se zase Ukřižovaný zdál být živoucí. Hlavu držel vzpřímenou, oči otevřené a působil dojmem, jako by na kříži visel z vlastní vůle. Také to vypadalo, že mluví. Patrně chtěl ukázat, že visí na kříži za nás, z lásky k nám, že k nám cítí stále novou lásku a také že jeho láska od počátku roku 33 byla stejná jako dnes a potrvá až na věky.

Svatá Panna plakala téměř ustavičně, když se mnou promlouvala. Slzy jí kanuly až na kolena a pak mizely jako záblesky světla. Jak ráda bych ji utěšila, aby neplakala. Přesto se mi zdálo, že musela ukazovat své slzy, aby dokázala svou – lidmi téměř zcela zapomenutou – lásku. Chtělo se mi vrhnout se jí do náručí a zvolat: „Moje předobrá Matko, tak ráda bych tě milovala za všechny lidi světa!“ Měla jsem však pocit, jako by mně řekla: „Je jich mnoho, kteří mne neznají.“

Potácela jsem se mezi životem a smrtí, protože jsem na jedné straně viděla tolik lásky, tolik touhy po lásce, a na druhé straně tak mnoho chladu a lhostejnosti...

„Má Matko, má krásná a dobrá Matko, má lásko, srdce mého srdce!“

Slzy naší Matky seabeméně nesnižují důstojnost královny a vladařky, naopak ji činily ještě krásnější, mocnější, laskavější, mateřštější a úchvatnější, a nejraději bych jí zadržela slzy, naplňující mé srdce soucitem a láskou. Vidět plakat matku, a k tomu takovou Matku, bez možností a schopnosti ji utěšit a její bolest proměnit v radost – kdo si to umí představit? Má předobrá Matko, máš od Boha všechny přednosti, sama jsi tak dobrá a navíc vyzařuješ všechnu Boží dobrotu. Bůh překonal sám sebe, když tě stvořil jako své pozemské i nebeské veledílo.

Nejsvětější Panna měla na sobě žlutý fěrtoch. Co říkám – žlutý? Měl v sobě svítivost mnoha sluncí. Nebyla to žádná pozemská materie, nýbrž mnohotvárná a zářivá nádhera. Slovem, všechno na Svaté Panně přímo vyzývalo k uctívání a lásce k Ježíši ve všech etapách Jeho pozemského života.

Panna měla dva náhrdelníky, z nichž jeden byl o něco silnější než druhý. Na užším visel kříž, o němž jsem již mluvila. Tento náhrdelník (neumím jej jinak pojmenovat) působil jako zdroj nemírné světelnosti.

Boty (jak jinak je mám nazvat) byly bílé, ale stříbřitě bělostné a obroubené růžemi. Květy byly nepředstavitelně krásné a z každého prokmitával plamínek. Na botách byly ozdoby ze zlata, ale ne z pozemského, nýbrž z rajského zlata.

Pohled na Pannu byl sám o sobě dokonalý ráj. Měla v sobě všechno, co může uspokojit, neboť země byla zapomenuta. Nejsvětější Panna byla obklopena dvojitým světlem. První, jí bližší, dosahovalo až k nám a nevýslovně zářilo.

Druhé světlo se šířilo poněkud dále od Paní, a my jsme se v něm nacházeli. Bylo nehybné (jinak řečeno, třpytilo se, nesršelo), avšak jasnější než světlo našeho pozemského slunce. Přesto nám však toto mohutné světlo oči neunavovalo.

Kromě již zmíněných světél a lesku ještě všude z postavy i odění Nejsvětější Panny vyzařoval svazek světelných paprsků.

Hlas krásné Paní byl vlídný; okouzloval, uchvacoval a činil srdci dobře, uklidňoval a konejšil. Zdálo se mně, jako bych jím byla navždy nasycena a mé srdce tančilo a chtělo jí vyjít vstříc.

Oči Panny, naší laskavé Matky, nelze lidskou řečí popsat. K tomu by byl zapotřebí serafín, ba snad výrazivo samotného Boha, který stvořil Neposkvrněnou Pannu, mistrovské dílo své všemohoucnosti. Oči Marie byly tisíckrát krásnější než nejvyhledávanější brilianty, diamanty a ostatní drahokamy. Zářily jako dvě slunce, byly laskavé a čisté jako zrcadlo. V těch očích bylo možné spatřit ráj. Slovem, na Panně všechno neodolatelně přitahovalo.

Čím déle jsem na ni hleděla, o to silněji jsem si přála se na ní dívat, tím více jsem ji milovala ze všech svých sil.

Oči Neposkvrněné byly jako brána k Bohu, kudy bylo vidět vše, co opájí duši. Když se mé oči setkaly s pohledem Matky Boží, která je i mojí Matkou, cítila jsem v nitru nesmírnou lásku a ujištění, že jsem také milována. Naše oči promlouvaly vlastní řečí a já jsem ji milovala tak, že bych ji nejraději políbila. Její oči vyvolávaly v celé mé bytosti lehké chvění, a já jsem neudělala sebemenší pohyb, který by jí snad mohl být nepříjemný.

Samotný pohled očí Nejčistší Panny by stačil být nebem blaženého, dokázal by duši zasvětit do všech záměrů Všemohoucího ohledně událostí smrtelného života, byl by schopen přimět duši k ustavičné chvále Pána a k odčinění hříchů.

Pohled Matky soustřeďoval duši na Boha a ze všech pozemských věcí, které považujeme za tak důležité, dělal pouhou dětskou hru. Tak ráda bych slyšela mluvit více o Bohu i o tom, co se týká jeho vznešenosti a nádhery.

Hříchy jsou jediné zlo, které Panna vidí na zemi. Bolestí nad tím by zemřela, kdyby jí Bůh nezachoval při životě.

Amen.

Maria od Kříže, oběť Ježíšova,
rozená Melánie CALVATOVÁ,
pastýřka z La Saletty.
Castellamare, 21. listopadu 1878

Slzy Matky

Vnější rámec i význam a závažnost poselství spontánně vyvolávají jedinou myšlenku: Jde o zvěstování apokalypsy. Přáli bychom si v duchu se přenést do jeskyně na ostrově Patmos, kde se apoštolu Janovi asi v letech 91 až 96 dostalo zjevení.

A také jen s ohledem na otřesné a současně potěšující zjevení svatému apoštolu Janovi lze v celém dosahu a velikosti správně ocenit a pochopit slova Panny Marie Melánii a Maximinovi.

Již první slova: „Pojďte sem mé děti, nebojte se, chci vám sdělit velké poselství,“ dodala oběma pasáčkům důvěru. Současně začala Maria plakat – a právě to činí zjevení v La Salettě tak mimořádně uchvacujícím. Slzy Matky začaly kanout. Ne snad ze sentimentality, nýbrž proto, že trpí, trpí spolu se svým Synem, jehož paže je pro naše hříchy stále pádnější. Před dětmi své slzy neskrývá, takže jim je dovoleno zažít to, co bylo dáno jen nemnohým od časů pozemského života Ježíše Krista.

Také Ježíš Kristus plakal a dokonce potil krev. Hleděl na celý lidský rod, který chtěl spasit. A nyní se musí Maria dívat, jak většina z nás lidí není odhodlána přijmout spásu, uskutečněnou krví a slzami jejího Božského Syna.

Jaká to mimořádná milost pro obě děti, že mohly tyto slzy spatřit.

A my? Umíme vůbec ještě zaplakat? Nepláceme pouze pro nějakou materiální ztrátu nebo pracovní či hospodářský neúspěch?

Nový zákon zná mnoho pláče; plakal i sám Petr. Jak mnoho slzí již bylo prolito z bolesti nad vírou a kolik jich ještě bude.

Pomysleme jen na matky, jež pláčí nad svými dětmi, které již nejdou cestou pravé Církve, nazvané svým božským zakladatelem „městem na hoře“. Namísto toho je dnes tolik dětí ztraceno pro časnost i věčnost v údajně „církevních“ mládežnických svazech.

Svěcení neděle

Zvláštní příčinou pláče Marie je zanedbávání neděle: „Šest dnů jsem vám dal na práci, sedmý jsem si vyhradil pro sebe.“ Nemá snad tento den patřit Ježíši a nejvzácnějšímu daru, který nám odkázal, Nejsvětější svátosti oltářní, v níž je On sám skutečně a podstatně přítomen? Nestojí nám snad tento dar za to, abychom nelitovali ani delší cesty k účasti na pravé mši svaté? Na mši svaté, která je nám přinášena platně vysvěceným knězem v římsko-latinském či jiném, katolickou Církví schváleném ritu?

Neděle je bezpodmínečně třeba využít k přijetí daru milosti Ježíše Krista ve mši svaté.

Mše svatá má pro nás – přinejmenším již sama o sobě – nekonečnou cenu a užitek.

Pokud nám návštěva mše svaté není možná ze služebních či zdravotních důvodů nebo kvůli péči o nemocného bližního, přesto si můžeme alespoň číst evangelium a zamýšlet se nad ním.

Svěcení jména Božího

Dále Královna nebes přednesla v La Salettě nejpřesvědčivější žalobu: „Zvláště vozkové neznají klít bez zneužívání jména mého Syna. To jsou věci, které činí paži mého Syna stále pádnější.“

Maria samozřejmě nemluví o povoznících a dalších lidech jen na místě zjevení. Tento hřích se v podobě zcela vědomého rouhání již nesmírně rozšířil.

Kam jen pohlédneme, všude vidíme a slyšíme klení a rouhání. V reklamě, tisku, rozhlasu, filmu a televizi. Na tomto hříchu jsou založena celá průmyslová odvětví. Prakticky celá světová politika zlořečí Trojjedinému Bohu a pochoduje pod pentagramem, korouhví protikřesťanské vzpoury.

Děsivý rozměr všech druhů proklínání a rouhání nelze ani slovy vyjádřit. Zjevně se tím stále více přivolává Boží hněv a neščetným lidem působí neštěstí a smrt.

Je jistě příznačné, že Ježíšova Matka ukazuje nevinným dětem toto strašlivé rouhání na názorném příkladu. Melánie a Maximin jistě již viděli a slyšeli klející a Ježíšovo jméno zneužívající povozníky.

Poté Maria ukazuje souvislost mezi klením a za to určeným Božím trestem: „Pokud se úroda zkazí, děje se tak kvůli vám. Posledního roku jsem vám to dala na vědomí bramborami, ale nepoučili jste se z toho, ba právě naopak. Když brambory na poli shnily, kleli jste a uráželi jméno mého Syna. Brambory vám budou hnít i nadále a o Vánocích již nezůstanou vůbec žádné.“

Dodnes se z toho nikdo nepoučil! Již dávno většina lidí „západní civilizace“ nejenže se „pouze“ rouhá a proklíná. Také opovrhují a plýtvají většinou v dostatečném množství rostoucími plody, které Bůh v nepochopitelné shovívavosti stále ještě daruje k držení pozemského života. Jak často vidíme v odpadkových kontejnerech zdravé ovoce nebo lidi, kteří v restauraci nechávají objednané jídlo prostě stát jen

proto, že úplně neodpovídá jejich rozmařilé chuti. A to ani nemluvě o zákonem vynucené likvidaci přebytečných potravin v leteckém provozu, nemocnicích a sociálních zařízeních nebo dokonce o hromadném ničení potravin z „ekonomických“ důvodů!

Matka Boží zde s ohledem na obě děti jen naznačila, co se má později – tedy dnes – dít ve velkém.

Jak se takové ustavičné proklínání a opovrhování Boží láskou, která se nám stará o živobytí, má ještě napravit, aby na nás již jen z tohoto důvodu nedopadla plnou vahou apokalyptická katastrofa?

Odstanění pravé mešní oběti

Naše milá Paní z La Saletty ve svém proroctví pokračuje: „Když máte obilí, je zbytečné sít. Co vysejete, sežere polní zvěř, a co vzejde, rozpadne se při mlácení na prach. Přejde velký hladomor a ještě před ním zemrou děti do sedmi let věku v náručí svých matek. Větší však budou z hladu činit pokání. Ořechy se urodí špatné, hrozny shnijí.“

Na tomto místě zmiňuje Maria dvě nenahraditelné potraviny: Obilí a vinné hrozny. Obojí, proměněné v chléb a víno, je základním předpokladem k přinášení svaté mešní oběti a podávání Nejsvětější svátosti oltářní. Pokud tyto plody shnijí, dotkne se to samotných základů nejen naší pozemské existence, nýbrž i nadpřirozené!

Ještě roste obilí a hrozny zrají každoročně ve velkém množství.

Nejsme však již z velké části zbaveni nebeského dobra, které nám Pán chce darovat skrze své v chléb a víno proměněné tělo a krev ve své oběti?

„Katolická“ bohoslužba, jak se nyní na západě převážně slaví, nám dovoluje právem pochybovat, že se vůbec ještě jedná o oběť Nového zákona. Již sám způsob nové „eucharistické slavnosti“ je se spasitelskou obětí Ježíše Krista tak neslučitelný, že účast na takových podnicích je zakázána již sama sebou. Pouze na východě je tomu trochu jinak, protože tam ještě liturgická reforma neproběhla.

A proto také dnešní lidé navzdory ustavičné sílící hříšnosti již téměř nemají možnost očistit se ze svých hříchů děkovnou obětí beránka Božího, Ježíše Krista.

Podle toho je také Nejsvětější Trojici upírána příslušná chvála pravou mešní obětí. Náhradou toho nemůže být ani z plna hrdla zpívaná děkovná píseň nové liturgie.

A kdo teprve má napravit, když tolik duší ubohých zemřelých propadá zkáze výpadkem mši svatých? Vždyť i jim prospívá svatá smírná, prosebná a děkovná oběť, kde je stále ještě platně přinášena.

A skutečně, obilí a hrozny již tak strašlivě „hnijí“!

Děti jako poslíčci Královny nebes

Vraťme se však k události 19. září 1846. Podle mého nejlepšího vědomí a svědomí se Maximinovi dostalo tajemství, které nebylo nikdy zveřejněno a četl je pou-

ze papež Pius IX. a snad ještě několik jeho důvěrníků. Následně obdržela Melánie tzv. velké poselství, sepsané teprve roku 1879 za účelem publikování.

Posléze se Maria obrací současně na obě děti s příslibem: „Pokud se napravíte, promění se hory v chléb a na světě bude nadbytek brambor.“

Pak se ptá: „Modlíte se náležitě, mé děti?“

Pasácci zcela po pravdě odpovídají: „Ó ne, dobrá paní, ne příliš.“

Matka Boží je napomíná: „Mé děti, musíte se řádně modlit, každý večer. Pokud to nepůjde jinak, pomodlete se Otčenáš a Zdravas, a budete-li mít čas, modlete se ještě víc.“

Konečně se Maria znovu vrací k velkému poselství. Jako by chtěla vyzkoušet chápání dětí, ptá se: „Neviděli jste nikdy shnilé obilí, mé děti?“ Obě spontánně odpovídají záporně. Avšak Maria mocí své mimořádné účasti na všemohoucnosti Boží je opravuje a říká Maximinovi:

„Ale ty, mé dítě, jsi je ovšem jednou viděl u La Coinu spolu se svým otcem. Muž, jemuž pole patřilo, tvému otci řekl: ‚Podívej, jak je mé obilí zkažené...‘“

Příhoda ze života malého pasáčka je pro Matku Boží dostatečně důležitá, aby mu ji ukázala, takže se na ní zase upamatuje: „To je skutečně pravda, dobrá Paní, již si na to vzpomínám, ale pak jsem na věc víc nemyslel.“

Na první pohled nenápadná až bezvýznamná scéna nicméně patří k nejúchvatnějším ze zjevení v La Salettě. Jestliže již Maria zná každou podrobnost z našeho života, jak je teprve vševědoucímu Bohu známo všechno; neztratí se ani ten sebemenší detail – a to jak v dobrém, tak i ve zlém!

Když o tom později Maximin vyprávěl svému otci, bylo to pro něj jako oslepující blesk Boží lásky. Uvěřil slovům svého dítěte, cítil se být přijat Bohem skrze Marii a postaral se o přinesení prvního dřevěného kříže na posvátnou horu.

Jaký to účinek a dopad na duši toho prostého muže!

Nejsvětější Panna po druhé opakuje: „Nuže dobrá, mé děti, sdělte to veškerému mému lidu.“

Nakonec překročila potok, dospěla na malé návrší a pak se ztratila zrakům dětí. Její slova však navždy zůstala jako vtesána do jejich srdcí.

Maria zčásti mluvila spisovnou francouzštinou, které děti vůbec nemohly rozumět. Přesto jim každé její slovo zůstává navždy v paměti. Žádná moc na světě je nemůže v té věci pomýlit nebo přimět třeba jen k nepatrnému odchýlení od doslovného znění poselství královny nebes.

První plody obrácení

Vedle obrácení Maximinova otce se první pozitivní reakce projevila v oddanosti faráře v La Salettě. Abbé Perrin se několik minut před začátkem nedělní mše svaté dozvěděl přímo od Melánie, co se předešlého dne událo na hoře, vypínající se přímo nad jeho farou. Okamžitě rozpoznal pomoc, kterou mu Spasitelova Matka poskytla v jeho velkých těžkostech s vlažnými farníky.

Po evangeliu se snažil věřící seznámit se zjevením, ale z mocného uchvácení mohl jen vzlykat a plakat. Nicméně dokázal své farníky zapřísáhnout, aby v neděli nepracovali. A hle! V celém okolí La Saletty i v části diecéze Grenoble, tedy v celé západoalpské oblasti Francie se událo to samé, co kdysi v Ninive po napomenutí proroka Jonáše: Lidé se obrátili.

Král z Ninive nechal svého času provolat: „Z rozkazu krále a knížat jeho budiž přikázáno: Lidé i dobytek, skot i brav ať ničeho neokusí; ať se nepasou a vody ať nepijí! Oblečení buďte žínice (lidé i dobytek), volejtež k Hospodinu co mají síly, a každý nechť se obrátí od cesty své zlé, od nepravosti, která lpí mu na ruku“ (Jonáš 3, 7-8).

A Ninive zůstalo ušetřeno hrozícího soudu, pokud kající se obyvatelé zachovávali věrnost svému Bohu.

Podobně plodné bylo slovo Marie do srdcí lidí v okolí La Saletty. Snad právě proto, že žili skromně, dokázali následovat příkazy nebeské Matky. Navzdory obyčejí klít a běžnému nedodržování nedělí nebyli ještě v nitru bezcitnými Antikristy.

Bylo to, jako by jen čekali na napomenutí z nebes.

Abbé Perrin uvedl: „Od té doby, co se naše Paní zjevila pasáčkům na hoře u La Saletty, lze cítit zcela jiné smýšlení. S pocitem zadostiučinění jsme konstatovali, že kostely jsou zase více navštěvovány. Účast na bohoslužbách nejen o nedělích a přikázaných svátcích, nýbrž i během týdne, nabízí podívanou, která je stejně tak potřebná, jako potěšující. Od té doby nevidíme téměř žádnou práci o nedělích, neslyšíme prakticky žádné klení a rouhání. A zvláště mnohem více lidí nyní chodí ke zpovědi, a to kdykoli v roce. Slzy a horlivé modlitby svědčí o upřímnosti jejich obrácení. A toto nové smýšlení se již projevuje také ve všech farnostech v okolí La Saletty.“

Farář z Corpsu udělil o Vánocích v roce zjevení téměř 500 svatých hostií. O následujících Velikonocích ze 1 300 obyvatel obce jich nepřišlo ke svatému přijímání pouze 30. Jak úžasné procitnutí!

Ba k dobrému se změnilo dokonce i farnosti dalších diecézí, jako třeba Willeman v biskupství Arras nebo Les Baraques u Calais. Přitom Les Baraques platilo za jedno z míst s nejhorší pověstí, pravé místo zavržení, kde jakoby si ďábel rozbil svůj stan, obec bez kostela i duchovního pastýře.

S požehnáním svého biskupa a soškou Naší Paní se v této obci jednoho dne objevil kněz, obešel všechny obyvatele a zval je ke společným modlitbám v místním tanečním sále. Posléze byl v obci postaven kostel a dílo lásky úspěšně vzkvétalo. Materská láska Marie, jak se ukázala již při zjevení v La Salettě, dokázala zasáhnout i skutečně nejtvrďší a nejzatvrzelejší srdce, pokud se ještě zcela neoddala Antikristovi. Chovanci kázní, zločinci, lidé nad hrobem, nemocní i umírající se dávali na pokání jen proto, že jim někdo – vězeňský dozorce, zdravotní sestra nebo manželka – vyprávěl o zjevení „usmířovatelky hříchů“ na hoře nad La Salettou.

Jedním z mnoha příkladů opravdového obrácení přímo na místě zjevení byl anglikánský duchovní William Butler. Protože se cítil přitahován katolickým náboženstvím, navštívil La Salettu a tam slyšel jistou ženu hlasitě prosit o obrácení své-

ho muže a syna. To na něj zapůsobilo tak silně, že konvertoval a 5. května 1876 v ženevském kostele svatého Josefa přijal svátost biřmování.

Kněz z Marseille, který 10. září 1855 sloužil mši na svaté hoře, vyprávěl o jiném případě: „Celebroval jsem mši v půl páté ráno. Jistý urostlý a dobře vyhlížející muž se nabídl mně ministrovat poté, co sloužil již při první mši a dostalo se mu svatého přijímání. Vděčně jsem nabídku přijal. Skutečně ministroval, ale jeho zbožnost byla ovšem větší než jeho schopnosti. ... Když jsem jej pak během dne znovu potkal, chystal jsem se mu poděkovat, ale on mne chtěl naopak poprosit o odpuštění. (...)

Ukázalo se, že muž byl redaktorem listu, vydávaném v jednom z největších měst Francie, a v duchu doby zastával osvícený liberalismus. Protože mu byly stále znovu zasílány zprávy o zázraku v La Salettě, rozhodl se o prázdninách sem zavítat, rozhodně ne však s úmyslem nechat se zde nadchnout nebo dokonce hájit pravdu. Vůbec jej nenapadlo, že by na zprávách mohlo být něco pravdivého. „Po příjezdu jsem zde našel jako dnes množství lidí: duchovní i laiky, muže i ženy z vyšší společnosti i prostý lid. Udivovala mě jednoduchost, s níž se všem ukazovalo, co se zde událo. Nenašel jsem zde nic z toho, co jsem očekával, ani pověřčivost nebo ziskuchtivost, ani obchodní zdatnost nebo vychytralost, která je dnes prakticky všude. Místo toho, aby se mně zde dostaly do rukou zbraně proti obhájcům zjevení, byl jsem sám odzbrojen. Odjel jsem domů dosti zamyšlený a se smíšenými pocity. Věříte mi, důstojnosti, že jsem se celý rok nadarmo snažil oprostit myšlenek na La Salettu? Nakonec jsem se rozhodl potají se na svatou horu vrátit a k utišení svědomí vážně a bez předsudků prozkoumat, co na věci bylo. Dodržel jsem slovo a znovu jsem několik dní strávil na hoře nad La Salettou. Nyní bylo ještě pevnější moje přesvědčení, že zde nehrály žádnou roli nějaké prostředky k ovlivňování lidí, ani chtivost peněz, a už vůbec ne pověřčivost. Účastnil jsem se několika bohoslužeb. Modlil jsem se, byl jsem v nitru již dotčen a zviklán, ale pořád ještě ne obrácen. V každém případě jsem byl rozhodnut události se nevysmívat, nýbrž si jí vážít. Přesto jsem nemohl a nechtěl uvěřit, že bych se mohl stát stoupencem nebo dokonce obhájcem zázraku zjevení. Byl to boj s něčím, co bylo silnější než já sám. Znovu mně přišlo na mysl, co jsem četl o svatém Augustinovi, a s udivením jsem poznal, že jsem vlastně věřil víc, než jsem si myslel. Opět rozhodnut se sem vrátit, chtěl jsem odejít buď jako vítěz, nebo poražený, jako skutečný křesťan, nebo pokračovat dál jako nepokrytý odpůrce. Již žádné polovičatosti, žádné okliky. ... Vrátil jsem se tedy a podstoupil exercicie. Můj zpovědník mně dovolil svaté přijímání. Všechny mé dosavadní potíže se rázem rozplynuly. A tak, jako jsem byl dříve svým známým a přátelům příkladem náboženské lhostejnosti a zbabělosti, nyní jsem byl pevně rozhodnutý stát za svým přesvědčením. ... Učil jsem se ministrovat, protože jsem se chtěl vyrovnat mužům, kterých jsem si vážil a ctil je. Chtěl jsem ukázat, že se nestydím být křesťanem. Je to pro mne akt pokání i spravedlnosti současně.““ (Podle: Ernst Rhötl, *La Salette. Geschichte einer Erscheinung*, Freiburg 1952, strana 124 ad.)

Jedinečné postavení Marie

Lze říci, že Královna nebes snad nikde s výjimkou svého zjevení v Guadalupe neukázala tolik dobra jako na hoře v La Salettě ve výšce 1 800 metrů. Zde plakala a dala najevo starosti svého mateřsky cítícího srdce. Zde také byly dvě děti, připravené s ní soucítit. Zde jako nikde jinde projevila své niterné vztahy se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem. Také zde znovu jako by nesla kříž se svým božským Synem. Dokonce i její slova ukazovala na nejniternější spojitost Marie s Nejsvětější Trojicí, když s udivující samozřejmostí řekla: „Šest dnů *jsem* vám dala k práci a sedmý vyhradila pro *sebe*, a vy mně jej nechcete přiznat. A právě to dělá ruku mého Syna tak těžkou.“

Vlastně tak může mluvit jen samotný Bůh, protože *On* nám dal třetí přikázání svěcení neděle! Když tedy Maria, Nejsvětější Panna, jedno z přikázání bez dalšího prohlašuje za své přikázání, pak to jako nic jiného ukazuje jednotu mezi Trojjedným Bohem a Matkou Jednorozeného Syna, Ježíše Krista, ale také její jedinečné postavení jako spoluvladařky se svým Synem, „králem králů“ (Zj 19,6).

V porovnání s tím poselství Marie ve Fatimě udělilo Jacintě, Francescovi a Lucii víc praktických pokynů: Modlete se růženec! Zasvěťte Rusko mému Neposkvřnému srdci! Věnujte 13. den každého měsíce usmíření za urážky Boha a mého Neposkvřného srdce, atd. Bezpochyby je také velice důležité, že se Fatimě rovněž dostalo církevního uznání jako La Salettě. Co však nejlépe projevuje srdce Marie, její nejvřelejší lásku ke svému synovi Ježíši Kristu, a sice v rámci dějin spásy se zvláštním důrazem na Jeho druhý příchod, to nám Bůh zjevil na jím vyvoleném místě v údolí potoka na svaté hoře.

Při pobytu v La Salettě přímo pociťujeme, jak silně toto místo ladí s děním z 19. září 1846. Masiv protilehlé hory Obiou jakoby zrcadlí závažnost apokalyptického obsahu poselství Panny.

Osamělost bližšího okolí je jako stvořena pro zjevení se lidské duše. A zde se jedná o již velebenou a oslavenou duši nejvznešenějšího ze všech stvoření! Tak, jako apoštol Jan potřeboval odloučenost ostrova Patmos, potřebovala i Maria takové místo k vyjevení sebe samé i svého života v milosti Ježíše Krista.

Tvrdě potírané poselství

Jen v hrubých rysech vylíčená část poselství z La Saletty by asi všemi věřícími dobré vůle mohla být přijímána a uznávána. O postoji Církve nelze pochybovat. Tak například biskup Philibert des Bruillard ve svém pastýřském listu vyjádřil pevné přesvědčení o pravosti zjevení Matky Boží.

Jak je tomu však s tajemstvím, svěřeném pouze jednomu z dětí?

Maximinovo tajemství je podle všeho již ztraceno. Přesto je papež Pius IX. četl a byl jím uchvácen. Možná byl smysl poselství chlapce právě v tom, že platilo osobně papeži.

Tajemství Melánie bylo rovněž předáno papeži Piovi IX. a s velkým pohnutí jím vzato na vědomí. Nicméně podle slov Marie nemělo být lidu oznámeno před rokem 1858. A skutečně také oznámila Melánie jí sdělené velké poselství až 15. listopadu 1879 v rámci výše citované zprávy o celém průběhu zjevení.

Teprve její velké poselství se stalo událostí, tvrdě potíranou a vehementně odmítanou všemi, kdo nebyli skutečnými následovníky Krista. Dokonce i páteři, dosazení k duchovní správě poutníků, jeho text odmítali. Spoléhalo se na úřední list z Vatikánu, zakazující šíření poselství.

Je však známo, že část zmíněného úředního oznámení byla anonymní, bez podpisu kompetentního preláta. Proto se jím upřímní katolíci necítili být vázáni: vatikánské nařízení musí mít za pisatele jmenovitou autoritu, aby bylo respektováno. Jiné, dokonce s papežským souhlasem opatřené dekrety, vydané za Benedikta XV. a Pia XI., zakazovaly jisté francouzské knihy, v nichž bylo otištěno úplné znění velkého poselství. Přesto se ve Vatikánu nikdo neodvážil přímo a oficiálně stanovit: Text velkého poselství je sám o sobě, jako takový, zakázán...

Nebyla to Církev jako taková, kdo bojoval proti poselství, jehož se dostalo Melánii – ona to vůbec být nemohla. Byli to mnohem spíše jistí hodnostáři, kněží a biskupové, kteří se vzdor svým církevním úřadům nenechali vést duchem Církve, nýbrž již tehdy zloduchem liberalismu a zednářským smýšlením. Právem se osobně cítili osloveni tvrdými výtkami Královny nebes – a reagovali vzdorovitě!

Naproti tomu italský biskup Zola s pověstí světce jasně rozpoznal pravost velkého poselství. Pod jeho ochranou byla Melánie v době sepisování svého tajemství. Také toto tajemství, velké poselství, pozůstává výhradně ze slov Marie, Matky našeho Pána Ježíše Krista. Řečená slova vytryskla z jejího mateřsky cítícího srdce a byla jí vnuknuta Duchem Svatým. Maria je svým celým bytím a bolestmi (Církev ji uctívá jako Matku sedmiboletnou) nevěstou Ducha Svatého.

Její slova proto také mají plnou autoritu lásky a slitování Trojjediného Boha.

Špatné kněžstvo

A skutečně také královna nebes učinila většině tehdejších i pozdějších kněží závažné výtky: „Kněží, služebníci mého Syna, se stali stokou nečistoty pro svůj hanebný život, pro neuctivost při slavení svatých tajemství i pro svou lásku k penězům a poctám. Ano, kněží volají po pomstě, a ta se již vznáší nad jejich hlavami.“

Velký význam má také skutečnost, že Maria používá stejný výraz, jako již dříve Církev; mluví totiž o „svatých tajemstvích“. Jímí je míněna především mešní oběť svátosti, jejichž sloužením a podáváním jsou pověřeni kněží resp. v jejich souhrnu biskup. Jejich *tajemství* se nelze jednoduše dobrat, jak si to tak neblaze „přál“ druhý vatikánský koncil. Svatá mešní oběť i každá svátost jsou a budou tajemstvím!

Bohužel značná část kněžstva již v době zjevení, roku 1846, ani zdaleka nedbala na přistupování k těmto svatým tajemstvím s opravdovou důstojností a hluboce věřící oddaností. Jejich srdce se podle všeho odvrátila od duchovního života a přiklo-

nila k mamonu, pozemským poctám a důstojnosti vlastní osoby. Skrze Marii tedy víme, že především tato smutná skutečnost vyvolala Boží hněv.

Vzhledem k tomu si laici, nepřijímající svátosti, mohli zkratově říkat: „Nu což, my nejsme kněží, nás se tedy ta slova netýkají.“ To by ovšem bylo chybné uvažování. My laici jsme hodně spoluodpovědní za naše kněze tím, že se za ně modlíme k Bohu o milost, a pokud je to nutné, prosíme také za jejich obrácení a dokonce je máme upozornit na jejich případné omyly a bohaprázdňé jednání, aby se navrátili k pravé víře a důstojnosti, která má provázet jejich svatý úřad.

Právě námi současnými lidmi musí hluboce otrást, že téměř všichni kněží – odhlédneme-li již od tak rozšířeného špatného způsobu života – propadli bludům a jen sotva lze mezi nimi najít skutečně věrné duchovní.

Špatné knihy

Další otřesné proroctví Marie v La Salettě se týkalo toho, co dnes označujeme za masová média: „Špatné knihy zaplavily svět a duchové temnot budou všude šířit chlad a lhostejnost, pokud jde o bohoslužbu.“

V posledních desetiletích vyšlo obrovské množství knih. Většina z nich má esoterický, okultní charakter, jako například řada „Harry Potter“. Jiné, „vědecké“ knihy, jsou téměř bez výjimky založeny na bezbožném obrazu světa, na evolucionismu. Dnes jsou sice všude snadno dostupné krásně vypravené obrazové publikace o rostlinách, zvířatech a krajích, ale jejich autoři většinou ve svých textech holdují představám, které nejsou v souladu s Božím zjevením. Akt stvoření je v nich bez výjimky přímo nebo nepřímo popírán. Také někdejší katolická vydavatelství se již postupně upsala evolucionistickým bludům. V německé jazykové oblasti je to především vydavatelství Herder. Ze všech těchto knih se nelze dozvědět nic skutečně prospěšného ani pro mysl, ani pro duchovní život, a naopak působí k dalšímu mizení znalosti pravého smyslu života a chladnutí lásky k Bohu, jedinému Pánu a Stvořiteli všech věcí.

Existují ještě opravdu křesťanská vydavatelství? Jistě, je zde řada evangelických vydavatelství domů. Jejich knihy mají někdy hodnotu, pokud hájí biblické tajemství stvoření proti evolucionismu. Ale i v tom nejlepším případě, že přímo nenapadají nebo nepopírají údajně „nebiblické“ katolické věroučné pravdy, zůstávají duchovně sterilní, protože pro ně neexistuje zdroj milosti Spasitele, darovaný nám sedmi svátostmi a svatou mešní obětí.

V německé jazykové oblasti mohou ještě být nakladatelství s katolickými „zbytky“, jako např. Christiana-Verlag (Stein am Rhein), která zčásti přináší velmi cennou literaturu. Avšak již publikováním zednářským duchem nesených tzv. encyklik Jana Pavla II. (který absolutně nebyl nikdy papežem) – nemluvě ani o dalších vykojeních toho druhu – je znehodnocen celý sortiment vydavatelství, takže je s klidným svědomím nelze doporučit skutečným katolíkům.

Podobně je tomu s vydavatelstvím Miriam v Jestettenu, kde se bohužel dobré katolické spisy doslova kříží se stále častější víře škodlivou literaturou o Medžugorji.

Záplava publikací o údajných zjeveních Krista a/nebo Marie se tak šíří dál a dál. Všechny tyto knihy mají jednu společnou a mimořádně tragickou vlastnost: Čtenáře, který se jimi cítí být osloven, naplňují zdánlivě zbožnými myšlenkami, které jsou však rafinovaným sváděním, neboť právě těmito spisy je potlačováno opravdové vzývání Boha, uctívání Beránka Božího v pravé svaté mši všech časů. Mnozí z nich se pak neúčastní opravdové mešní oběti, protože údajná zjevení a poselství vyzývají k absolutní poslušnosti pseudopapeže Jana Pavla II., který svým stoupencům odpírá skutečnou mešní oběť. Mimořádná tragika tohoto záludného svádění spočívá v tom, že dotyční jsou většinou lidé dobré vůle, kteří chtějí skutečně věřit. Vůči nim je projevem blíženecké lásky vlídné a opatrné vysvětlování skutečného stavu věci, aby nebyli nadále připravováni o pravé vzývání Boha.

Do nebe volající hříchy

Naše Paní z La Saletty dále předpovídá: „Při prvním úderu jeho pádného meče se zachvějí hory i celá příroda, protože prostopášnost a zločiny lidí již pronikly klenbou nebes.“

Již jen tato jediná věta je tak výmluvná, že ručí za bezpodmínečnou pravost slov Marie. Když Královna nebes říká, že zločiny lidí „pronikly klenbou nebes“, přichází nám samočinně na mysl učení o hříších, volajících do nebe. Jsou jimi upírání za sloužené mzdy, utlačování chudých a bezmocných, záměrná vražda a nečisté hříchy proti přírodnímu řádu. „Tyto hříchy se nazývají do nebe volajícími před tváří Boží, protože to říká Duch svatý a také že jejich zloba je tak těžká a zjevná, že Boha vyzývá stíhat je těmi nejpřísnějšími tresty“ (Velký katechismus svatého papeže Pia X., Mediatrix-Verlag, str. 266).

Proniknutí nebeské klenby se však v přírodní oblasti může vztahovat na kosmos. Svátá Hildegarda z Bingenu v „Příčinách a léčení chorob“² píše:

„Prvky jsou totiž podřízeny člověku a podle toho, jak jsou samy dotčeny lidským konáním, plní své konkrétní povinnosti. Když se totiž lidé v bitvách, hrůzách, závislosti a hříšných ohavnostech navzájem mísí, obracejí se prvky v jiné, opačné. Toto pochází z prvního ustanovení Božího, protože prvky jsou Bohem uspořádány tak, aby se chovaly vždy v souladu s konáním člověka, protože jsou jím dotčeny, když s nimi nebo v nich tvoří.“

Tak velký vliv má tedy činnost člověka v přírodní oblasti na prvky zde na zemi i v celém kosmu! Jak hodně bychom se měli starat a také obávat, zda naše jednání je správné! Pomysleme jen na milionové pobíjení nenarozených lidí – ano, lidí –, kteří jsou zabíjeni krátce po svém početí a často pak slouží k hanebným experimentům nebo údajně prospěšné terapii kmenových buněk. Již jen toto dělá téměř nesnesitelným život na zemi, po níž kdysi krácel Ježíš.

Na této zemi se Ježíš narodil, byl zabit a vzkříšen z mrtvých, a překonal všechna stvoření, On, naše jediná naděje. Dnes je země revírem smrti především nenaroze-

² V originále *Ursachen und Behandlung der Krankheiten*.

ných lidí. Vítězství Ježíše Krista nad hříchem a smrtí přirozeně trvá. Abychom však správně pochopili, jakou hroznou váhu mají hříchy, pronikající klenbou nebeskou, musíme číst, co o tom píše Písmo svaté:

„A uslyšel jsem jiný hlas s nebe, an praví: ‚Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nezúčastnili v hříchu jeho a nedostali z ran jeho, neboť hříchy jeho dostihly až k nebi a Bůh se rozpomenul na nepravosti jeho.“³

Tyto dvě věty souvisí s pádem nevěstky babylónské. Také slova sedmibolestné Matky Marie o oznámení prvního úderu meče jejího božského Syna se mohou vztahovat na velké město Babylón, na město, které se zcela uzavřelo spásné lásce jejího Syna, místo toho se věnovalo světovému obchodu a za životní normu považovalo zábavy, smilstvo a nevěru.

Na řečené město lze pohlížet dvojím způsobem: Jednak jako na geografické místo, kde kdysi pobýval Kristus, které se však nyní jako děvka paktuje se světem, ale také jako na religiózní systém, který kdysi zastával víru v Ježíše Krista, ale v současnosti uzavírá se světem jeden ohavný kompromis za druhým. Opuštění toho systému (o němž bude ještě řeč) je dnes naléhavým příkazem doby.

Spojitost mezi slovy Marie a vývody ve zjevení svatého apoštola Jana je zcela zřejmá z výrazu o zločinech, pronikajících nebeskou klenbou. Tyto hříchy mají jiné následky, než takové, které povstávají ze slabosti, špatných sklonů, pokušení a svodů všeho druhu. Zmíněných hříchů totiž lidé v průběhu dlouhých století přece jen většinou také litovali a zpovíдали se z nich. Zcela jinak je tomu v naší době, kdy je zlo nejen vychvalováno, ale přímo nařizováno, jako např. v podobě smilstvo podporující „sexuální výuky“ v téměř všech školách nebo hlásání jen zdánlivě „přírodovědecké“ nauky o evoluci, stavící lidi na úroveň pouhého zvířete.

Toto bludné hodnocení vlastní existence uzavírá srdce většiny lidí působení milosti Svatého Boha. Avšak i ti, kdo vzdor panujícímu ďábelskému duchu doby dávají prostor Duchu Svatému, upadají sami do rozporu s dnes zcela běžným přesvědčením, které vlastně ani žádným není, protože se mase předchůdců Antikrista jen namlouvá.

Znovu doba rozkvětu?

Ti, kteří se otevrou milosti Boží, budou podle slov Marie mnoho trpět; oni jsou ti spravedliví. Jejich modlitby, pokání a slzy vystoupí až k nebesům, ba dokonce podle slov Marie nakonec způsobí posílení Církve, nový rozkvět. Ještě jednou mají svěští panovníci sloužit Církvi! Tato věštecká slova zní dnes dokonce i nám, věřícím katolíkům, téměř jako pohádka.

Je samozřejmě těžké nějak je chronologicky zařadit.

Naplní se teprve po zkáze Antikrista?

Nebo snad před jeho veřejným vystoupením?

³ Zde a dále cit. podle: Dr. Jan Lad. Sýkora, *Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista*, Praha 1946; pozn. překl.

To je nám lidem zcela nejasné. Také Církvi uznaná a doporučená soukromá zjevení nejsou vždy ve všech detailech srozumitelná, a tím spíše, když se jedná o proroctví. Dokonce i mnohá z Písma svatého, zvláště pak starozákonní proroctví o budoucím dokonání světa, ale také četné pasáže Apokalypsy svatého Jana, se bez dalšího nedají dešifrovat.

Teprve v nadcházejících časech, snad ještě v příští generaci, může být rozpoznán právě daný průběh dění. Jisté je tolik: Pod vedením Ducha Svatého budou děti Církve svaté, praví následovníci Marie, vyrůstat v lásce k Bohu a v ctnostech, a Maria jim bude stát po boku v jejich celoživotním boji.

Proto musíme usilovat o jedno jediné: Patřit k těm, o kterých zde Maria mluví, o nichž také svatý Ludvík Maria Grignion píše ve Zlaté knize o pravém uctívání Nejsvětější Panny:

„Výchova velkých světců, kteří vystoupí ke konci světa, bude vyhrazena Matce Boží. Ti překonají ve svatosti množství svatých tak, jako cedry libanonské převyšují nižší keře.“

Každému skutečnému křesťanu to musí být vlastně zcela jasné: Ježíš jako Spasitel světa přišel skrze svoji Matku na tuto zem. Od ní přijal svůj lidský život. Nebude snad mít nejvyšší význam Kristova Matka také při jeho návratu jako soudce světa, a to především v přípravě dění na konci času? To Ona je tím velkým znamením, o němž mluví miláček Páně v zápiscích svého vidění na ostrově Patmos.

Příroda mstí svého Stvořitele

Vraťme se však k tajemství, jehož se dostalo Melánii. Její text totiž pokračuje: „Příroda baží po pomstě kvůli lidem a chvěje se zděšením v očekávání toho, co má propuknout pro zločin poskvrnění země.“

Bezděčně nás to upomíná na slova Písma ohledně přírody v 8. kapitole listu sv. Pavla Římanům (18-23).

Samo stvoření touží po osvobození od toho, co lidé způsobili svému Stvořiteli, a tedy také jemu. Celá příroda vzdychá po spásném stavu, v němž lidé žijí v souladu a řádu s Bohem a tedy s jeho celým stvořením. A netrpí snad příroda už jen tím, co jí lidé naší doby přímo působí?

Jak hrozně je zpěvrácen řád viditelného stvoření tím, co mu působí lidská chamtivost svými stále ohavnějšími zásahy!

Řeky jsou nadarmo špiněny, celé krajiny zabetonovány gigantickým stavbami, a to všechno zcela zbytečně, protože k životu člověka nejsou potřebné kolosální administrativní budovy, zábavní parky s řadami kin, heren a diskoték, nepotřebuje mrakodrapy, zřizované jen kvůli kapitálu, jako byly třeba věže World Trade Center v New Yorku, zničené 11. září 2001. Ne, moderní betonové džungle nejsou samotnému člověku nijak prospěšné a jen připravují přírodu o rovnováhu, kterou jí propůjčil Bůh.

Neprohřešují se snad lidé proti přírodě genetickými úpravami rostlin, zvířat a brzy dost možná i sebe samého? Jak musí příroda vzdychat a volat o pomstu! Příroda

je nám sice poddána, ale podle Boží vůle s ní máme jednat pečlivě a opatrně – a k tomu má dnešní člověk opravdu hodně daleko. Dokonce i lidé, kteří předstírají, že přírodu chrání, jí zasazují jednu ránu za druhou tím, že ji v panteistickém pomatení prohlašují za „část“ Boha nebo modloslužebně za nositelku kdovíjakých duchů. A přitom příroda přece existuje jen proto, aby lidem umožňovala pozemský život, sloužila mu za zrcadlo neviditelného budoucího života a současně jako prostředek chvály všemocného Stvořitele nebe i země, Nejsvětější Trojice (srv. Zj 5,13). Znamenitě to vyjadřuje píseň Paula Gerhardta „Vyjdi z mého srdce a hledej radost“.

Budoucí Antikrist

V souvislosti s přírodou, toužící po vykoupení, si Maria stěžuje na další vysoce aktuální zlo, kterým je špatný stav klášterů. „Třes se, země, i vy, kteří jste nedodrželi slib sloužit Ježíši Kristu a vzýváte jen sebe samé. Třeste se! Bůh se již chystá vydat vás svému nepříteli, protože svatá místa jsou hotovou spouští.“

Jako příroda živí a udržuje naše fyzické bytí, stejně tak mají být kláštery plodné pro náš duchovní život. Po ničem takovém již není ani stopy; proto musí padnout tvrdý rozsudek.

Žádný duchovní život již neklíčí za – většinou dávno rozvalenými – zdmi těchto klášterů.

Řeholnice a řeholníci nejsou znamením díla Božího.

Nanejvýš zcela ojediněle ještě prosvítá láska Boží několika málo z vás.

Mnoho jeptišek a mnichů je vidět na ulicích (podle odění jsou tak jako tak rozeznatelní většinou jen při politických demonstracích...), ale celkově nepůsobí dojmem, že by vyšli z klášterů za svými řeholními povinnostmi.

V souvislosti s prorokovaným úpadkem klášterů, který je viditelný již nejméně tři desetiletí a nezadržitelně pokračuje dál, Maria říká, že v té době se narodí Antikrist, a sice z falešné židovské řeholnice, zatímco jeho otcem bude biskup.

Toto proroctví Královny nebes si zasluhuje mimořádné pozornosti. Doslovně „narodit“ se může jen konkrétní člověk. Naproti tomu pouhý politický systém nemá otce ani matku. To je třeba zdůraznit, protože v jistých kruzích je Antikrist považován za nekřesťanský systém jako třeba komunismus. Ne, Antikrist je osoba, která pravděpodobně již v současnosti žije, ale ještě veřejně nevystupuje a nejedná.

Před nějakou dobou jsme v časopisu jistého křesťanského hnutí četli, že v současnosti je Antikristem islám. To však podle Písma svatého, ani podle jeho potvrzení Pannou v La Salettě nesouhlasí.

Ne snad, že by islám nebyl protikřesťanskou silou; tou prokazatelně je! V téměř všech islámských státech jsou (bohužel bezmála výhradně schismatictí nebo herectičtí křesťané) zuřivě pronásledováni. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že Antikrist není protibožský systém, ani falešné náboženství, nýbrž osoba, i když samozřejmě s předchůdcem a ideologickým systémem, který mu jeho příchod připravuje (zednářstvo).

Islám nemůže být Antikristem z dalšího závažného důvodu: Pouze bývalí křesťané, kteří o Ježíši Kristu jako skutečném Spasiteli něco vědí, nebo Židé, kteří by na základě starozákonních proroctví vlastně vědět museli, že Ježíš Kristus je Mesiáš, mohou být v přesném smyslu slova antikřesťanství.

Ostatně svatí církevní Otcové jej líčí jako někoho, kdo se opičí po Kristu. Lze však napodobovat jenom to, o čem se něco zaslechlo a tedy následně i zná.

Výrok Marie, že Antikrist bude mít za matku falešnou pannu resp. řeholnici, se velmi pozoruhodně kryje s rovněž nadpřirozenými vizemi knihy „Poznej cesty“⁴ svaté Hildegardy z Bingenu. Tam se Antikrist nazývá také „ztracený člověk“ (= „syn zhouby“).

Kolik d'ábelské lsti a zvrhlosti v sobě bude příští Antikrist skrývat, o tom se rovněž dočítáme v knize sv. Hildegardy z Bingenu: „Avšak duši i tělo nebude mít ztracený člověk od d'ábla, nýbrž od Boha, ba dokonce on sám, neblahý původce starého svodu, který nenávidí všechno dobré, přijme svůj život od Boha. Jediný Bůh je totiž život, a všechno co dýchá a pohybuje se, je udržováno a pohybováno Jím, protože On jediný je počátek bez počátku.“ Dětství tohoto nešťastníka je popisováno tak, že již při narození vychrlí rouhání a bude živen smilstvem (neřestnost svého okolí tak říkajíc do sebe zcela vdechne). Dábelské praktiky zařikávání mu dodají moc působit zdánlivé zázraky.

Na útěchu si my křesťané máme vždy připomenout, co píše svatý apoštol Pavel v Listu Thessalonickým (2,2-4):

„Prosíme vás však, bratři, abyste se nedali honem pomásti na mysli nebo děsiti ani duchem (prorockým), ani slovem ani listem od nás (prý) poslaným, jako by den Páně (již) nastával. Nikdo vás nesved' ničím způsobem, neboť (den Páně nena-stane), leč prve přijde odpad a objeví se člověk hříchu, syn záhuby; protivník, jenž se bude povyšovat proti všemu, co slove Bohem aneb čemu se vzdává pocta božská; posadí se dokonce v chrámě Božím a bude si počínati, jako by byl Bohem.“

Když se má Antikrist usadit v domě Božím, pak to předpokládá, že řečený dům (zde je spontánně ukazován jako apoštolský stolec Petrův) je prázdný, uprázdňený před-antikristovským nebo Antikrista připravujícím systémem.

Řím bez víry

Ne nadarmo Maria říká: „Řím ztratí víru a stane se sídlem Antikrista.“

Dříve byla běžná představa, že by papež musel uprchnout, a teprve poté by se odpůrce Krista zmocnil Vatikánu. Avšak při vyspělé pozorovací technologii, které užívali již průkopníci Antikrista, je útěk opravdového papeže téměř nemožný.

A skutečně žádný papež nepotřebuje prchat. Naopak ti, které po desetiletí lidé považovali a považují za papeže, Petrův úřad ve skutečnosti vůbec nezaujímal ani nezaujímají, nýbrž sami byli resp. jsou průkopníky Bohu nepřátelského člověka.

⁴ V přehledu literatury je v německé verzi *Wisse die Wege*; pozn. překl.

Tak jako Jan Křtitel připravoval cestu Krista, je tomu tak i zde; samozřejmě převráceným a totálně negativním způsobem.

Nicméně – jak mohou katolíci tvrdit, že Jan Pavel II. není papežem?

Stále znovu se opakuje, že je přece pro celibát a proti potratům, a tedy již jen tím je pravým nejvyšším pastýřem. Avšak tento zdánlivě „konzervativní“ postoj je pouze *jedním* aspektem tohoto biskupa, který se nechává nazývat „papež“. Na druhé straně však hájí úděsné bludy, které umí halit do dobrých a správných slov.

Tak například je pro Jana Pavla II. bůh mohamedánů a Bůh křesťanů tentýž. Jak hrozné rouhání proti všemocnému Trojjedinému Bohu!

Trojjediný Bůh je majestát, znající pouze lásku, je čistý, dokonalý a absolutně bez vady. Čtenáři Koránu rychle zjistí, že se to na bůžka Alláha naprosto nehodí. Jan Pavel II. hlásá i další podobné bludy. V neposlední řadě také zbožšťuje člověka a staví jej na úroveň, která mu nepřísluší.

Zdravý rozum i katolická víra učí: Nejprve Bůh a až pak člověk! Podle Jana Pavla II. je však na prvním místě člověk. On je – namísto Boha – údajným středem veškerého jednání a konání „církve“. Dost! Takto se člověk jen točí v bludném kruhu samolibosti a zotročuje se vzýváním sebe sama.

Řím bez papeže

Jaký vliv mají bludy takového kalibru tohoto zdánlivého držitele Petrova stolce? Zde je odpověď světce:

Svatý Alfons Maria z Liguori říká: „... Kdyby někdy papež jako soukromá osoba upadl do hereze, byl by okamžitě zbaven pontifikátu, protože kdo se ocitl mimo Církev, nemůže již být její hlavou.“ – „... není pochyb o tom, že papež, který je zjevným heretikem, nemůže být sesazen koncilem, nýbrž... prohlášen za zbavena pontifikátu.“

„Papežská“ hereze se projevila nejpozději v „Prohlášení o religiózní svobodě“ ze 7. prosince 1965. Toto Pavlem VI. promulgované prohlášení je obsahově jasně zaměřeno proti celému projevu Boha v Ježiši Kristu, zjevenému nám písemnými i ústními prameny.

Uvedeme si slova dalšího světce k danému stavu věci.

Svatý Robert Bellarmin po prozkoumání čtyř odlišných názorů píše:

„Proto je správným pojetím páté, podle něhož zjevný heretik sám od sebe přestává být papežem a hlavou přesně tak, jako přestává být křesťanem a údem Církve. Z tohoto důvodu může být Církví odsouzen a potrestán.“

Je to současně názor všech dřívějších církevních Otců – a především svatého Cypriána z Kartága –, kteří učili, že zjevný heretik ztrácí okamžitě veškerou jurisdikci.

Tolik alespoň nepatrný výběr svatých teologů, kteří si položili otázku možnosti ztráty úřadu svatého Petra. Jejich soud je tak jednomyslný, že biskup msgre Pierre-Martin Ngo Dinh Thuc mohl roku 1982 veřejně prohlásit: Jan Pavel II. není papežem! Zde je doslovné znění jeho

Prohlášení

„Jak se jeví současná katolická církev z našeho pohledu?

V Říme vládne ‚papež‘ Jan Pavel II., obklopen shromážděním kardinálů, mnoha biskupů a prelátů.

Mimo Řím se zdá katolická církev rozkvétat se svými biskupy a kněžími.

Počet katolíků je nesmírně velký. Denně se v mnoha chrámech slouží mše, a v neděli jsou kostely plné věřících, kteří jsou přítomni mši a svatému přijímání.

Jak však vypadá dnešní církev v očích Boha?

Jsou Bohu příjemné mše, jichž se ve všední dny i v neděli lidé účastní? V žádném případě, neboť takové mše platí jak katolíkům, tak i protestantům. Proto se Bohu nemohou líbit a jsou zásadně neplatné.

Jediná mše, která je Bohu milá, je mše svatého Pia V., sloužená několika málo duchovními, mezi něž patřím.

Přeji si proto, pokud je to v mých silách, otevřít seminář pro kandidáty takového kněžstva, které se Bohu líbí.

Kromě řečené ‚mše‘, která není Bohu milá, je ještě mnoho dalšího, co Bůh zavrhuje, např. (nové) kněžské svěcení, biskupské svěcení, biřmování a poslední pomazání.

Mimo to se tito noví ‚kněží‘ zabývají

1. modernismem,
2. falešným ekumenismem,
3. zbožňováním člověka,
4. náboženskou svobodou,
5. odmítají odsuzovat a vylučovat původce herezí.

Proto jako biskup římskokatolické církve prohlašuji Petrův stolec za uprázdněný, a jako biskupovi mně přísluší činit všechno, aby katolická Církev Říma trvala dále k věčné spáse duší.“

Toto prohlášení je podepřeno veškerou autoritou starých církevních učitelů (kteří se k danému tématu vyjádřili).

Tím je citované prohlášení v jistém smyslu závazné pro celou Církev, protože v současnosti postrádáme Petrův úřad a v důsledku toho mají pravověrní biskupové prakticky nárok na nejvyšší autoritu.

Msgre Ngo Dinh Thuc byl první biskup, který se na dané téma definitivně vyjádřil, a někteří z těch, kteří po jeho posloupnosti přijali biskupskou důstojnost, se vyjádřili ve stejném smyslu.

Okolnost, že tak jako dříve mnozí, především zbožní a „konzervativní“ bližní soudí, že „dobrý“ Jan Pavel II. nebo jeho případný nástupce by podle toho musel uprchnout z Říma, aby uvolnil místo nadcházejícímu Antikristu, odporuje také přesnému posouzení slov Marie, která říká: Samotný Řím, tedy celý Vatikán s papežem v čele, ztratí víru!

Proto musíme věnovat veškerou pozornost učení sv. Roberta Bellarmina i dalších svatých církevních učitelů, a Bůh nám k zodpovězení zbývajících otázek daroval

definitivní prohlášení již nežijícího vietnamského arcibiskupa msgre Pierre-Martina Ngo Dinh Thuca.

V současném římském vakuu se tedy etablovaly mocenské pozice předchůdců Antikrista a nakonec pak i on sám. Druhým opěrným bodem bude Jeruzalém. Vyplývá to z mnoha staro i novozákonních pasáží.

Apoštolové posledních dnů

V čase mezi narozením a vystoupením zjevného „pána světa“ bude podle slov Marie nejen uprázdňen Petrův stolec. Změní se také roční doby a země ponese jen špatné plody.

Ohledně změny ročních dob lze již tušit, co na nás asi čeká, protože typická léta a zimy po nějakých dvacet let nelze zaručit. Některé zimy minulých let byly bez sněhu, mnohé letní měsíce zase neobvykle chladné a deštivé. Co však má na nás silněji zapůsobit: všechno to, co se kolem nás děje a v budoucnu teprve naplno přijde, nebo nabádající a současně utěšující slova z nitra mateřského srdce, která každého z nás (pokud jsme ještě katolíky) mají přímo zasáhnout a také budou zasahovat:

„Vyzývám opravdové učedníky Boha, který žije a kraluje na nebesích. Volám skutečné následovníky vtěleného Krista, jediného a pravého Spasitele lidí. Vyzývám své děti, své skutečně zbožné, které se mně oddaly, abych je přivedla ke svému božskému Synovi, ty, které tak říkajíc nesu v náručí, ty, kteří byli oživeni mým duchem. A konečně vyzývám a volám také apoštoly konce času, věrné učedníky Krista, kteří žili v pohrdání světa i sebe samých, v chudobě, pokoře a mlčení, v modlitbě a umrtvování žádostivostí, v cudnosti, spojení s Bohem a v odloučení od světa. Přišel čas, aby vytáhli a naplnili svět světlem. Jděte a ukažte se světu jako mé milované děti. Jsem s vámi a ve vás, pokud je ve vás světlo, které vás ozařuje v těchto dnech trápení. Vaše horlivost touží po slávě a cti Ježíše Krista. Bojujte, děti světla, vy nepočtení, neboť čas všech časů, konec všech konců je zde!“

Vznešená, jasná slova, k jejichž komentování naše lidská řeč nestačí a vlastně žádný komentář nepotřebují, protože mluví sama za sebe. Máme je pouze slovo za slovem doslova do sebe nasávat, uchvácení jejich nepopsatelným významem v pevné naději, že patříme k těm, o nichž zde Maria mluví.

Svatý Ludvík Maria Grignion se ve své intenci s citovaným naléháním Marie plně ztotožňuje, když píše:

„Tyto velké duše, naplněné milostí i horlivostí, budou určeny postavit se nepřátelům Boha, kteří se na všech stranách zuřivě zdvíhají. Budou chovat mimořádnou nábožnost k Nejsvětější Panně a ozáření jejím světlem, sycení jejím mlékem, vedení jejím duchem, podpírání její paží a obklopení její ochranou, takže budou jednou rukou bojovat a druhou stavět.

Jednou rukou srazí a rozdrť kacíře včetně jejich bludů, od Církve odtržené spolu s jejich pseudocírkvemi, a zničí modlářství i hříchy spolu s jejich bezbožnostmi. Druhou rukou budou stavět pravý Šalamounův chrám a tajemné město Boží, totiž Nej-

světější Pannu, svatými Otci nazývanou „chrám Šalamounův“ a „město Boží“. Slovem i příkladem budou nabádat všechny k opravdové zbožnosti k Marii, což jim sice vynese hodně nepřátel, ale také mnoho vítězství a velkou slávu.“

Na tomto místě musí být zmíněna také Marie des Vallées, mystička a dobrá rádčyně svatého Jana Eudese, „proroka Nejsvětějšího srdce“ (sv. Pius X.).

Matka Boží jí o oněch nejtěžších, ale přesto milostiplných časech řekla: „Jsou mým dílem i mým utrpením. Konec bude více potěšující, slavnější a obdivuhodnější, než se myslí, ale také strašnější, krutější a děsivější, než si umí lidé představit.“

Zatmění Církve

Maria ve svém velkém poselství dále ohlašuje: „Církev se zatmí“, nebo přesněji přeloženo: „Církev bude zakryta jako při zatmění Slunce.“ Při zatmění Slunce se jiné těleso, Měsíc, posune mezi naše stanoviště na Zemi a Slunce, takže po krátkou dobu není viditelné. Mezilehlý Měsíc je ovšem lemován světelným věncem, tzv. korónou, nevycházející z Měsíce, nýbrž ze Slunce. A znamená-li Slunce Církev, pak zde musí být ještě další religiózní těleso, které se jako Měsíc temně vsouvá před Slunce a na krátkou dobu je zcela zakrývá, avšak ze záře skutečného Slunce profituje (koróna).

Řečeným útvarem může být pouze nové náboženství, vzniklé na druhém vatikánském koncilu pod jménem „pokoncilní církev“. Má svou existenci z pravé Církve, protože to byli její biskupové a domnělý pastýř Pavel VI., kteří se od Církve odtrhli přijetím idejí přípravného systému Antikrista, a současně okupují viditelné struktury skutečné Církve.

Téměř bez výjimky již převzali všechny její budovy a chrámy Páně. Dokonce i mnohé její modlitby a chorály mají původ v pravé Církvi, takže to vypadá, jako by tento nový útvar měl přece jen lesk a slávu opravdové Církve, ale je to jenom koróna a naprosto nevychází z něj samého.

Je to samo o sobě nové náboženství, plně zrozené ze zednářského ducha, jehož celý niterný život je zkažen a svátostné obřady jsou tak vyprázdněné, že je třeba na ně hledět jako na neplatné. Jeho kněží – odhlédneme-li od starších, ještě podle starého ritu vysvěcených – zůstali skutečně laiky. Světící obřad nového religiózního útvaru byl vyplněn a nic z něj nezůstalo. A tak falešné „církvi“ zůstaly jen svátosti křtu a manželství, protože ty mohou být v tísní udělovány i laiky.

Avšak vlastní prázdnotou, nejvlastnějším nihilismem tohoto útvaru je jeho neduchovní postoj, jeho bezbožnost. Ježíš Kristus se stal čímsi, co lze prodat pod cenou a dále předat při „svatém přijímání“, které však naštěstí není opravdovým svatým přijímáním. Navíc je zde Bohočlověk Ježíš Kristus stavěn na stejnou úroveň se zakladateli falešných náboženství, s Buddhou, Lao Tsem, Mohamedem, Krišnou atd., a říká se: My zkrátka věříme na Ježíše, jiní zase na Buddhu, a oba jsou stejně dobří.

Vnější význam tohoto nového náboženství je jeho bezvýznamnost, jen na nejnížší potřeby člověka nastavená „péče o duše“, která si to jméno už ani nezaslouží.

Ale všechno, co se tak zdá být ještě skutečným duchovním životem, pochází ve skutečnosti z Církve Ježíše Krista, je tedy korunou zakryté Církve, k níž musíme náležet. Vlastně ne, k níž smíme náležet, neboť nás naplňuje nejsilnější radostí a nejhlubší vděčností, že k ní smíme patřit. Jinak všechno, co toto nové falešné náboženství fabrikuje, vychází plně z ducha již zde mnohokrát zmíněného systému zednářstva, což je v nejnovější době přesně popsáno autory jako Hans Baum, Manfred Adler, Johannes Rothkranz nebo Frank Hills.

Markantní tvářnost dovoluje ihned poznat jak vnější, tak i niterný a zcela nepřekonatelný protiklad mezi Sluncem pravé Církve a předsunutým tělesem „pokoncilní církve“. V pokoncilní církvi celebrují duchovní obrácení k lidu zdánlivě religiózní rituály, které jsou však při pozornějším pohledu prázdnými, pouhému samoučelu sloužícími ceremoniály.

Takových pseudorituálů se nesmí nikdo účastnit, aby nebyl nakažen jejich zlým duchem. Musí nám k poznání stačit indicie; k lidu obrácený předseda ceremonie nám jasně ukazuje: Jako katoličtí křesťané zde nemáme co pohledávat, tady není pravá Církev Ježíše Krista. Zde není přítomen Ježíš ve své nekonečné lásce a dobrotě, která jej přiměla nechat se za nás přibít na kříž, a svým vzkříšením přivést k sobě všechny, kteří v něj věří a důvěřují mu.

Skutečně katolický kněz zaměřuje svůj zřetel výhradně na Pána, Beránka Božího, a snaží se svěřeným mu lidem ukázat k němu cestu. Celebruje tedy rituály svaté Církve obrácen k Pánu, skrze svatou oběť zcela spojen s oltářem, aby tím dal najevo: Zde je pravé uctívání Beránka Božího, zde je spojení se zbožňováním v říši nebes, s nebeskou liturgií (Zj 5,8-14).

„A když vzal tu knihu, čtyři živočichové a dvacet čtyři starci padli před Beránkem, majíce každý citeru a misky zlaté, plné věcí vonných – jsou to modlitby svatých. A zpívali píseň novou, říkajíce: Hoden jsi, (Pane), vzítí knihu a otevřítí pečeti její, neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi krví svou pro Boha (lidi) z každého pokolení a jazyka a lidu i národa, a učinil jsi je Bohu našemu královstvím a knežími, a budou kralovati na zemi.

I uviděl jsem a uslyšel hlas mnoha andělů kolem trůnu a živočichů a starců; počet jejich byl tisíce tisíců; a ti volali hlasem velikým: Hospodin jest beránek, ten, jenž byl zabit, aby dostal moc a bohatství a moudrost i sílu a čest a slávu i chválu.

A veškeré tvorstvo, které jest na nebi i na zemi a pod zemí i na moři, a co jest v nich, všecky jsem uslyšel praviti: Tomu, jenž sedí na trůně, a Beránkovi chvála a čest i sláva a moc na věky věků. A čtyři živočichové pravili: Amen. A (dvacet čtyři) starci padli (na svou tvář) a klaněli se (tomu, jenž žije na věky věků).“

Spojení s uctíváním nebeské liturgie – to je oním znamením, které nám nyní pomáhá spolehlivě rozpoznat pravou Církev, tedy skutečné Slunce.

K ní musíme příslušet; naproti tomu falešné církvi je třeba vyhýbat se jako moru. Ne sice jejím svedeným a „věřícím“, kteří jsou našimi bližními, zato všem podnikům, bohoslužbám atd., které Antikrist pořádá. Těch se nesmíme v žádném případě účastnit.

Být živoucím údem Církve dnes většinou znamená delší cestu k účasti na liturgii, ale také čelit nepochopení svých bližních. Navíc i těch nemnoho zbývajících kněží

a biskupů svaté Církve je v praktických otázkách nejednotných, což pro mnohé věřící znamená utrpení a těžkou zkoušku. Útěchou jsou nám slova Ježíše Krista, který přesně to předpověděl: „Bíti budou pastýře a rozprchnou se ovce stáda“ (Mt 26,31).

Toto rozptýlení vyvolává nejednotnost mezi ovečkami až po vrchní pastýře (biskupy); přesto zůstávají našimi pastýři, nyní, kdy *nejvyšší* pastýř (papež) momentálně neexistuje.

Dva svědci

Také Naše Paní z La Saletty nám v této situaci nabízí útěchu:

„Avšak jsou zde Henoch a Eliáš, naplnění Duchem Svatým. Budou kázat mocí Boží, lidé dobré vůle v Bohu uvěří a mnoho duší bude potěšeno. Mocí Ducha Svatého znamenitě pokročí a odsoudí d'ábelské bludy Antikrista.“

Že Henoch a Eliáš před koncem času přispěchají na pomoc tísněnému křesťanstvu, je dosvědčeno jako skutečnost Písmem i církevní tradicí. V Genesis 5,22-24 čteme: „Henoch chodil s Bohem, po narození Metusalemově tři sta let, a zplodil syny i dcery. Všech dnů Henochových bylo tři sta šedesát pět let. Chodil tedy s Bohem. A zmizel, neboť Bůh jej vzal.“

Tedy nezemřel, nýbrž byl ze svého pozemského bytí vzat (nevíme, zda do nebe nebo do přednebí), aby na konci času mohl být zase mezi námi. V knize Sirachovcově (44,16) se říká: „Henoch líbil se Bohu. I přenesen byl (do ráje), byl to vzor kajícího pokolením.“ A konečně to potvrzuje také List Židům (11,5): „Vírou Henoch byl vzat (se země), aby nezemřel; i nenalezali ho, poněvadž ho vzal Bůh.“

Také Eliáš byl v přítomnosti proroka Elisea poblíž Jericha u Jordánu vzat ze země pomocí ohnivého vozu, jak čteme ve 4. knize královské, kap. 2. Podle názoru svatého Augustina, svaté Hildegardy a svatého Tomáše Akvinského dlí až do svého návratu v ráji. U proroka Malachiáše (3, 22-24) se píše: „Pomyslete na zákon služebníka mého Mojžíše, jímž jsem na Horebu udělil celému Israeli zákony a příkázání! Hle, posílám vám proroka Eliáše dříve, než nastane den Páně, velký a hrozný. Znovu obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nemusel přijít a zemi ztrestat klatbou.“

Velká událost, která nastane návratem obou proroků a již asi bude co děkovat především reputaci proroka Eliáše, je zde jasně naznačena: Přivedení Židů do království Otce. Srdce Otců, tedy starozákonních proroků, se znovu přikloní k synovským a naopak. Podle toho musí v současnosti existovat taková odluka, jinak by řečené usmíření nebylo potřebné. Odloučení mezi potomky Izraele, kteří se svému povolání zpronevěřili, a jejich otců, jež ve svých proroctvích poukazují na Krista, ale jejich syny byl a je opovrhován.

Tak se tomu má se Židy dnes.

Žijí v odloučení od svých otců a důsledkem toho také oddělení od jejich dokonalosti v Ježíši Kristu. Tím stojí mimo Kristovu Církev. A když se „církevní“ kruhy snaží navazovat dialog, ba dokonce přátelské svazky právě s těmito Židy, pak tak zcela jistě nečiní pravá Církev a jediný Spasitel, Ježíš Kristus.

V hodině obrácení slovy proroka Eliáše se židovský národ nebo alespoň jeho značná část konečně navrátí do domu svých otců k radosti veškerého stvoření. Předtím však Židé budou – zvláště v osobách předchůdců Antikrista – na smrt bojovat proti Ježíši Kristu a jeho věrným.

Abychom mohli lépe porozumět pokřesťanskému Židovstvu i jeho obrácení na konci času, lze jen doporučit četbu Listu Římanům 11, 11-36. Před tvář Boží přece ve velkopáteční liturgii vznášíme zcela záměrně a úpěnlivě přímlovu za obrácení Židů:

„Všemocný, věčný Bože, který ze svého milosrdenství nevylučuješ ani nevěrné Židy, vyslyš naše prosby, aby z toho lidu byla sejmuta rouška zaslepení a on poznal světlo tvé pravdy, skrze Krista, Pána našeho. Amen.“

Eliáš byl duchem zde na zemi již skrze kazatele Jana Křtitele, jak je vylíčeno v 17. kapitole Evangelia sv. Matouše. Eliášova slova jsou tak naplněna silou pokání a obrácení, že jej Ježíš Kristus staví na roveň svého předchůdce Jana, ba vidí je oba v jedné osobě. Na základě biblického příslibu si můžeme být jisti, že – vedle Henocha – i Eliáš přijde osobně na pomoc nám, kteří jsme v Církvi, protože tak stojí psáno ve Zjevení svatého Jana (11, 3-13):

„A dám dvěma svědkům svým (dar prorocký) a budou prorokovati tisíc dvě stě šedesát dnů oblečení v žínice. To jsou dvě olivy a ty dva svícny, které stojí před Pánem země. A chce-li jim kdo ublížiti, oheň vyjde z úst jejich a stráví nepřátele jejich; ano, chce-li jim kdo ublížiti, takto musí býti usmrcen. Tito mají moc zavřítí nebe, aby déšť nepadal po dni prorocství jejich, a mají moc nad vodami obracet je v krev a bítí zemi všelikou ranou, kolikrátkoli by chtěli.

A když dokonají svědectví své, zdvihne válku proti nim šelma, která vystupuje z propasti, a přemůže je a usmrtí.

A těla jejich budou ležeti na ulicích velikého města, které duchovně slove Sodoma a Egypt, kde i Pán jejich byl ukřižován.

I budou patřiti na těla jejich (lidé) z kmenů a pokolení a jazyků i národů po tři a půl dne a nenechají pochovati těla jejich do hrobu. A obyvatelé země budou se radovati nad nimi a veseliti a posílati si dary navzájem, poněvadž ti dva proroci trápili obyvatele země.

Ale po třech a půl dni duch životní od Boha vešel do nich; i postavili se na nohy své, a bázeň veliká padla na ty, kteří je viděli.

A uslyšeli hlas veliký s nebe, an k nim praví: „Vstupte sem.“

I vystoupili na nebe v oblaci, a spatřili je nepřátelé jejich. A v tu hodinu nastalo zemětřesení velké; i padl desátý díl města a sedm tisíc lidí bylo usmrceno v tom zemětřesení, ale ostatní se zalekli a vzdali čest Bohu nebeskému.“

Je nepochybné, že svědectví o Henochovi a Eliáši spadá přímo do doby, kdy je již Antikrist zjevně znám. Jinak by „šelma“ s nimi nemohla válčit, neboť téměř celé lidstvo bude pomocí televize a internetu sledovat, jak se lidé po tři a půl dne dívají na jejich mrtvolu.

Zvláště příznačné je také líčení, jak se bezbožní lidé budou z radosti navzájem obdarovávat. Dnes tak masově rozšířený typ člověka již nemá vnímavost pro nabádavý prst Boží (zde skrze Henocha a Eliáše), který jim je jen obtížný a nepohodlný,

jak jen mohou být proroci v očích těch, kdo se uzavřeli milosti Boží. Proto si nepřátele Boha navzájem blahopřejí při pohledu na mrtvá těla obou svědků.

U Bohu věrných je tomu právě naopak: Svědectví dvou svícňů neboli olivovníků je znovu povzbudí a posílí.

Pro biskupy by obnovená (ale pro různé nepříznivé okolnosti dosud neuskutečněná) volba papeže měla být naléhavou pohnutkou k přispěchání na pomoc Henochovi a Eliášovi.

Z biskupů, kteří se k této věci již kladně postavili, zde jmenujme:

biskup José F. Urbina Aznar, Mexiko;

biskup José R. Lopéz-Gastón, USA;

biskup Merrill Adamson, USA.

Zásadní prohlášení msgre José F. Urbina Aznara k volbě nového papeže lze jen doporučit,⁵ a kněží i biskupové se k němu mohou přidat s nejlepším svědomím.

Takto zvoleného pravého papeže pak budou následovat jen opravdu věrní věřící, jak se krátce před smrtí svatý František z Assisi prorocky vyjádřil ke svým spoluobratrům. Většina údajných „katolíků“ však nadále bude slepě kráčet za Janem Pavlem II. resp. jeho „nástupcem“. Naproti tomu Bohu věrní budou potěšeni z dění kolem obou svědků, a především z milosti, že znovu mají mezi sebou pravého papeže, tedy Petra. Lidé dobré vůle uvěří v Trojjediného Boha, zlepší se v křesťanských ctnostech, a odvrhnou bludy Antikrista.

Vystoupení Antikrista

Maria dále promlouvá:

„Běda obyvatelům země! Přijdou krvavé války a hladomory, epidemie a nakažlivé choroby. Jako strašlivé krupobití bude pršet hmyz a zvířata. Hromové rány zachvějí města a zemětřesení pod sebou pohrbí celé země. V povětří budou slyšet hlasy, lidé budou bušit hlavami o zdi a přivolávat smrt, ale ta si je se svými hrůzami najde jinde. Ve všech končinách světa poteče krev. Kdo přežije, neukráti-li Bůh dobu zkoušek? Krví, slzami a modlitbami spravedlivých se Bůh nechá obměkčit.

Henoch a Eliáš musejí zemřít, pohanský Řím zmizí. Z nebe bude padat oheň a pohltí tři města. Celý kosmos naplní zděšení a mnozí se nechají svést, protože nechtěli pravého Krista, který mezi nimi žil.

Nastal čas, slunce se zatemňuje, jen víra bude žít.

Přišel čas, propast se otvírá. Hle, král temnoty! Hle, šelma se svými poddanými, která si říká „spasitel světa“.

Požadavek Antikrista, být „spasitelem světa“, bude jím a jeho předchůdci svedenými lidmi bezmyšlenkovitě akceptován. Budou jej považovat za mesiáše, spasitele! Náš skutečný Spasitel Ježíš Kristus předpověděl: „Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne; jiný-li přijde ve jménu mém, toho přijmete“ (Jan 5,43).

⁵ Vydal Verlag Anton A. Schmid.

Antikrist se ze svého vlastního jména, tedy ze své údajné „plnosti moci“ bude vydávat za Židy očekávaného mesiáše, a většina lidí jej jako takového přijme.

Svatý Cyril z Jeruzaléma (zemřel 386) píše: „Zpočátku se bude stavět, jako by byl učený a moudrý muž, a bude předstírat mírnost, přívětivost a lidumilnost. Falešnými znameními a divy oklame Židy, vydávávajíc se jim za očekávaného mesiáše.“ A oni, Židé, se až do dne jim ke spáse podaného Henochova kázání nechají falešným mesiášem oklamat, zaslepit a omámit.

Povšimněme si toho dobře, abychom tím v nadcházejících dnech nebyli pomýleni: Zdánlivé divy a znamení tohoto muže jsou vyvolány pomocí Lucifera, d'ábla d'áblů. Jakmile by k tomu mělo dojít, nesmí nás zneklidnit nebo dokonce znejistit, protože nepocházejí od Boha. Proto je tím naléhavější naslouchat oběma – mnoha lidmi tak opovrhovaným – svědkům Henochovi a Eliášovi a stát neochvějně po boku s jejich pomocí případně zvolenému nástupci svatého Petra.

Svržení Antikrista

Vraťme se však ke slovům Marie, Matky Spasitele:

„Pyšně se vznese do povětří a bude se povyšovat. Bude však potlačen dechem archanděla Michaela. Zřítí se dolů, a země, po tři dny se zmítající v hrozných převraťkách a revolucích, otevře svůj klín plný ohně. Pak již bude pohlcen navždy propastí pekla se všemi svými přívrženci.“

Zde je jasně vidět síla, propůjčená svatému archandělu Michaelovi pro jeho pokorný a Bohu oddaný postoj. Pouhý jeho dech stačí v jediném okamžiku svrhnout do pekla tak mocnou postavu Antikrista s celou jeho čeládkou, případnými miliardami lidí, cítícími se všemocně a vševědoucne. Připomeňme si proto často nádhernou modlitbu papeže Lva XIII.:

Svatý archanděle Michaeli, ochraňuj nás v boji.
Buď naší záštitou proti zlobě a lstivosti d'ábla.
Bože, dej mu toho, tak tě snažně prosíme;
ty však, vévodo nebeských vojsk,
svrhni Satana i ostatní zlé duchy,
kteří ke zkáze duší chodí světem,
Boží mocí do propasti pekelné.
Amen.

Poté voda a oheň očistí zemi, vyhladí z ní všechna díla lidské pýchy, a všechno bude obnoveno. Pak se bude sloužit Bohu a velebit jej.“

K těmto slovům Marie je nám vlastně dovoleno dodat pouze biblické slovo, a to tím spíše, že zde viditelně jde o vysvětlení 2. listu svatého Petra 3,7-14:

„A že nynější nebesa i země tímž slovem Božím jsou uloženy, pro oheň jsou uchovávány ke dni soudu a záhuby lidí bezbožných. Na toto jedno však nezapomínejte, miláčkové, že jeden den u Pána jest jako tisíc roků a tisíc roků jako den jeden. Pán nezdržuje (splnění) zaslíbení (svého), jak to někteří mají za zdržování, nýbrž

shovívá pro vás nechtěje, aby kteří zahynuli, nýbrž aby všichni se obrátili k pokání. Přejde však den Páně jako zloděj, a v něm nebesa s velikým hukotem pomínou, základy pak žářem se rozpustí a země i díla, která jsou na ní, shoří. Poněvadž tedy to všecko se rozpustí, jakými máte býti v svatém obcování a v bohabojnosti, očekávající a uspěšující příchod dne Páně, pro který nebesa ohněm se rozpustí a základy žářem se roztaví! Nová však nebesa a novou zemi (Izajáš 63,17; 66,22) očekáváme podle zaslíbení jeho, ve kterých spravedlnost přebývá. Proto, miláčkové, očekávající těch věcí a vynasnažte se, abyste neposkrvnění a neúhonní byli nalezeni před ním v pokoji.“

Melánie a Maximin – miláčci Matky Páně

Čtenář, který již něco ví o obou pasáccích, by mohl být případně i vyděšen při myšlence na to, pro co Maria děti vyvolila.

Mnoho zbožných lidí se proto spokojí s tím, že vezmou na vědomí zjevení a poselství z Lourdu a Fatimy. Naproti tomu La Salette je jim příliš podezřelá, neboť to málo, co je o obou dětech v příslušné literatuře šířeno, neodpovídá bezvýhradně představám zbožných lidí o dětech, jimž se dostalo milosti pohledu na Marii, panskou Matku Boží, zatímco Bernadetta v Lourdech i Jacinta, Francesco a Lucia ve Fatimě tomuto ideálu odpovídají.

Podívejme se nejprve trochu na charakter mladého Maximina. Narodil se 27. srpna 1835 v městečku Corps musel vyrůstat bez matky, která záhy zemřela. Jeho macecha se o něj starala jen do té míry, že zůstal naživu. Jeho otec byl kolář a až do svého obrácení se o chlapce zajímal jen málo. V Corpsu se mnozí poštovní kočí stýkali s předními občany městečka, takže se od nich naučil trochu francouzsky. Jinak se v Corpsu mluvilo místním nářečím patois.

Maximin měl být podle všeho velmi neklidný a roztěkaný, a jen sotva schopný něčím se soustavněji zaměstnávat. Ze všeho nejraději byl obklopen houfem uličníků a také se svým psem Lulu trávil většinu času. Číst ani psát chlapec neuměl. Jeho nepokoj byl tak silný, až mu jednou sama Melánie vytkla, že i těsně před samotným zjevením odpaloval svou holí oblázky. Maximin se však jen krátce zlobil, že Melánie prozradila tuto podrobnost, protože v jádru nebyl hlubší povahy a rychle na věc zapomněl. Také předvídavost mu byla cizí. Když při úsvitu vyrážel s krávy z vesnice, často se již pustil do jídla, které měl mít k obědu. Charakteristickým rysem jeho bytosti byla bezstarostnost.

7. listopadu 1831 narozená Melánie měla zcela opačné vlohy. Byla velmi zdrženlivá a promluvila jen tehdy, když byla přímo oslovena. Přestože byla z početné rodiny, vyhýbala se stykům s ostatními lidmi. Záhy byla dána do služby a musela na pastvě hlídat krávy různým pastevcům z osady La Salette. Stejně jako Maximin byla i ona negramotná a obě děti jen s námahou dokázaly odříkat *Otčenáš* a *Zdravas*.

Děti tedy jen sotva odpovídaly ideálním představám rodičů, a zvláště i katolických rodičů, kteří jistě neradi vidí, že jejich ratolesti jsou tak lehkomyšlné a naivně

důvěřivé jako Maximin, a tak do sebe zahleděné, společnosti se vyhýbající a do těžkomyslnosti ponořené jako Melánie.

Žádné z obou dětí by tudíž jistě nebylo podle představ a přání rodičů.

Září 1846: Melánie pracuje pro rolníka Baptistu Pra v osadě Ablandis. Provází své stádo až na stráně mezi Gargasem a Mont Planeau, kde se mohou krávy pást. V téže době onemocněl pasáček sedláka Petera Selmeho, rovněž z osady Ablandis. Sedlák znal koláře Girauda, vyhledal jej v Corpsu a požádal, aby jeho syn Maximin zastoupil chorého. Maximinův otec s tím souhlasil. A tak chlapec s Peterem Selmem, provázen ochočeným kamzíkem a samozřejmě i psem Lulu, putoval do horského světa La Saletty.

Maximin se snažil připojit k – o čtyři roky starší – Melánii a obě stáda krav pást a hlídat společně.

Jak již víme, Melánie nijak nestála o chlapcovu společnost, ten se však svého zámeru nevzdával. Tvrdohlavě se dívce vnucoval, až mu nakonec ustoupila, a potom se stády trávili své dny společně.

Bylo tomu tak i 19. září 1846. Děti vedly svá stáda až k obecní pastvině vesnice Mont sous les Baisses. Měly nádherné počasí pozdního léta. Co se tam událo, tedy zjevení Nejsvětější Panny, o tom jsme si již řekli, ale přesto se vyplatí si poslechnout a pozorovat, jak se Matka Páně chovala k dětem, jejichž charakter by na většinu lidí působil spíše odpudivě.

Uvítala je tak, jak to umí jen dobrotivá matka: „Pojďte sem, mé děti.“ Její výraz je plně přizpůsoben jejich chápavosti. Ať si to přiznáme nebo ne – žádné z dětí nekárala. Ani slůvko kritiky. Neřekla Maximinovi: Uč se pilně, nepotuluj se tolik po ulicích atd. Také vůči Melánii nevznesla žádnou stížnost, žádnou domluvu: Buď přece trochu společenská, mluv více s bližními atd., kdeže, nic takového.

Zdá se mít děti ráda takové, jaké jsou, a naprosto nechce nijak měnit jejich povahu. Pouze se ptá: „Modlíte se náležitě?“ Obě děti upřímně odpovídají: „Ó ne, dobrá paní, ne příliš.“

Matka Boží jim na to říká: „Mé děti, musíte se řádně modlit, každý večer. Pokud to nepůjde jinak, pomodlete se *Otčenáš* a *Zdravas*, a budete-li mít čas, modlete se ještě víc.“

To je jediným přáním k oběma dětem, aby se od nynějška modlily usilovněji a lépe. Žádné morální nabádání či mravní znepokojování, pouze modlitba je v očích Marie důležitá pro Melánii a Maximina, a troufám si tvrdit, že řečené povzbuzení k modlení *Otčenáše* a *Zdravas* platí všem dětem i dospělým, pokřtěným ve jménu Trojjediného Boha.

I když to Maria neříká, přesto naznačuje, že cílem veškeré výchovy by pro křesťany mělo být učít své děti modlit se. Řečené modlitby by měly být do srdcí dorůstajících vstřípeny a tak utvářet jejich život.

Jak často můžeme vidět, že rodiče – i věřící, kteří ze svých dětí chtějí vychovat křesťany – si vědomě či nevědomě přejí, aby jejich děti byly přizpůsobivé, všední, otevřené světu, řádné a nenápadné. Zjevně mnoho křesťanských rodičů klade na své děti čistě světské nároky.

V La Salettě ukazuje Maria jinou cestu: Bere děti bezvýhradně takové, jaké jsou, a přeje si pouze, aby se upřímně modlily; kromě toho ještě žádá, aby její poselství zvěstovaly světu. Po dvakrát na závěr říká: „Mé děti, budete známé všemu mému lidu.“ (Tento poslední, speciální požadavek platí pouze Melánii a Maximinovi, a jako takový se nedá přenést na ostatní děti.)

Proto zde musí být jasně a zřetelně řečeno: Rodiče, berte své děti takové, jaké jsou, ať už slabé v učení, jak by dnes asi byla označena Melánie, nebo přespříliš neposedné jako Maximin; svěřte je takové v modlitbě do Boží péče! Matky, věnujte svým dětem vřelou lásku, otcové, chraňte je před nebezpečími světa!

Bez těchto dobrodiní se Melánie a Maximin museli sice ne zcela, ale přinejmenším zčásti obejít.

Především však uchte své děti modlit se; nic víc nebe nechce! Různá pedagogická opatření moderního stylu k dosažení čistě světských výchovných cílů stojí často zbytečně mnoho energie a v dětských srdcích oslabují nezkaženost (i když ta je vzhledem k dědičnému hříchu jen relativní).

Melánie a Maximin byli vzdor charakterovým vlastnostem nezkažení; byli ve svých srdcích přesně takoví, jací jen *mohli* být. Neuměli se přetvařovat, nýbrž chovali se tak, jakými byli od přirozenosti. Jejich srdce ještě nezkazila moderní výchova. Podle vůle Matky Boží má jejich život utvářet jedině modlitba, především *Otčenáš* a *Zdravas*, a obě děti se mají nechat stát tím, co Boží prozřetelnost připravila pro jejich další životní pout'.

Než se jí však budeme zabývat, rád bych zde ještě upozornil na dvě věci.

Za prvé je dnes již jen málo rodičů, kteří své děti chtějí vychovávat výhradně v modlitbě, pod ochrannou rukou Matky a život zachovávající rukou Otce. Bohužel se musí konstatovat, že tlak masmédií ohledně utváření výchovy je tak velký, že i sami věřící rodiče se z něj jen stěží dokáží vymanit.

Ve velkých médiích je nepřetržitě prezentován údajně náročný program výchovy. Děti se mají rychle stát samostatnými osobnostmi, sociálně přizpůsobivými, kritickými atd. Slovem všechno bezedný močál hroživé démonické moci! Je otřesné, že tak málo křesťanských rodičů hodí všechnen tento denervující balast přes palubu a své děti vychovává prostě podle Boží vůle, což má mj. za následek, že jejich děti svým učitelům vznětlivě odporují, když je ve škole navádějí k rouhání. (Dnes se tak děje přímo masově ve všech rovinách, zvláště v sexuální výchově, biologii, vlastivědě a náboženské výuce.) Pouze povrchně, ke „korektnímu chování“ vedené dítě bude pravděpodobně autoritu ctící osobou, která se neodváží učiteli odporovat, ale v hloubi duše bude přesto cítit, že je zde rozpor. Bude tím otrávené tak, jak již dnes žijí miliony a miliony znechucených („frustrovaných“) dospělých, aniž by si uvědomovali pravý důvod.

Za druhé je třeba ukázat na další smutnou skutečnost. V německy mluvících zemích je několik sdružení, která se ještě vědomě snaží působit v katolickém smyslu na děti a mládež, především Katolické mládežnické hnutí, Kněžské bratrstvo svatého Pia X. a ex(jezuitou) Andreasem Hönischem založená Sekce katolického skaut-

stva Evropy.⁶ Měli by však Melánie a Maximin šanci vstoupit do takových sdružení, vydávajících se za elitní katolická mládežnická hnutí? Bezesporně ne! Oba absolutně nebyli toho ražení, které je cílem údajně katolické výchovy mládeže těchto organizací.

Značná část jejich programu spočívá v hrách, stanových táborech i divadelních a hudebních představeních, a usiluje se o ně jako o standard.

Proto by také někdo jako Melánie neměl šanci. Po jejím druhu zbožnosti tam prostě není poptávka. O nic lépe by se nevedlo Maximinovi, který naopak družností překypoval a neuměl by se „korektně zařadit“. Ve zmíněných mládežnických organizacích by tedy děti jako Melánie a Maximin byly jen rušivými prvky. Proto je na místě otázka: Najdou tam zásadně *všechny* děti a dospívající spásu? Pro některé z nich mohou být do jisté míry ochranou před špatnými vlivy, ale obecným prostředkem spásy pro děti a mládež zcela viditelně nejsou.

Vraťme se však k dalšímu dění po samotném zjevení. Maximin se při sestupu do údolí vyptává prvních lidí, které potkává: „Neviděli jste ve vzduchu jiskřící postavu?“

Peter Selme je dalším svědkem překotně vyprávějícího chlapce. Poté, co zahání dobytek do stáje, spěchá uličkou vzhůru k domu sedláka Pra, kde slouží Melánie. Hospodyně stojí před domem: „Babičko, neviděli jste vznášet se krásnou paní nad údolím dnes odpoledne, když jsme ještě pásli nahoře na planině?“

„Co to povídáš, kluku, jakou krásnou paní?“

„Krásnou paní, celou ze světla! Mluvila se mnou a s Melánií nahoře v kopcích.“ Je zavolán sedlák Pra i sousedé a pak v kuchyni poslouchají první zevrubnou zprávu o zjevení. Chlapcův otec se také záhy dozvídá a neobyčejném příběhu. Již jsme si výše řekli, že to ihned vedlo k jeho obrácení, a je třeba znovu zdůraznit, že jde o skutečně úchvatný příběh obrácení.

Od té doby se obě děti musely podrobit řadě dotazování ze strany různých úřadů. A je třeba hned dodat, že jejich výpovědi, jak chlapce, tak i děvčete, jsou vždy totožné. Nikdy si neprotiřečí. Obě děti kdykoli slova Marie reprodukují v plynné francouzštině, přestože jí rozumějí jen částečně. Na této skutečnosti nic nemění ani naprosté odloučení obou dětí po třech letech.

Děti také slova Matky nikdy neříkaly s pýchou nebo přezíravým úsměškem, nýbrž vždy jen tak, jak se plní uložená povinnost, závazek vůči slovům Marie: „Tedy, moje děti, sdělte to všemu mému lidu.“

Obě děti rovněž mají své, jen každému z nich sdělené tajemství. Oba texty byly zapsány a předány papeži Piovi IX. Melánie měla dovoleno své tajemství zveřejnit teprve po roce 1879, Maximin byl až do své smrti vystaven nejružnějším nátlakům a vydírání s cílem vymámit na něm jejich tajemství.

Biskup Dupanloup již roku 1849 zcela výstižně poznamenal: „Nikdy nebyl před soudem žádný zločinec tak trýzněn otázkami jako tyto dvě chudé a prosté děti v posledních dvou letech ohledně zjevení, o němž vyprávěly.“

⁶ V originále Katholische Jugendbewegung (KJB), Priesterbruderschaft St. Pius X. a Sektion der Katholischen Pfadfinderschaft Europa (KPE).

Na všechny položené otázky, které na ně byly mnohdy dlouho a pečlivě připravované a pokládané velice záladně, odpovídají děti vždy rychle, jasné a určitě. Takové duchapřítomnosti by naprosto nebyly schopné, kdyby nebyla pravda to, co vyprávěly. Nikdy neodmítají odpovědět na otázky ohledně zjevení, s výjimkou toho, co se týkalo tajemství.

Jistý kněz z Grenoblu se ptal Maximina: „Není ti nepříjemné, mé dítě, muset den za dnem opakovat to samé?“ Na to chlapec: „Je snad vám, pane, nepříjemné každý den sloužit mši svatou?“

Jiný, zprávě Melánie naslouchající kněz, ji přerušil: „Paní tedy zmizela v oblaku...“ Na to Melánie: „Nebyl tam žádný oblak.“ Kněz: „Je však snadné zahalit se oblakem a zmizet.“ Melánie: „Pak to, pane, udělejte. Obklopte se oblakem a zmizte.“

Na otázku, proč ještě nenastal ohlášený hladomor a úroda je přece dobrá, Maximin odpověděl: „Jak víte, že hladomor nepříjde? Potopa světa přišla až za sto let poté, co to Noe řekl.“

Melánie na tutéž otázku odpověděla: „Dobrotivý Bůh není jako lidé. Hned nestrestá. Trest přijde jen tehdy, když se lidé nedají na pokání.“

Náš nepatrný výběr otázek a odpovědí nepochází z oficiálního výsledku. Tam byly otázky nepochybně mnohem záladnější, účinnější a pro děti psychicky náročnější. Ale již jen zde citované odpovědi dětí byly nepochybně plodem příslibu Ježíše Krista: „Vložte si tedy v srdce své, že nebudete přemýšlet napřed, kterak byste se hájili, neboť já vám dám výmluvnost a moudrost, které veškerí protivníci vaši nebudou moci odolati ani odmítovati“ (L 21,14-15).

Děti svou neotřesitelnou pevností výpovědí o událostech z 19. září 1846 v La Salette jsou bezpečným důkazem Božího zásahu.

Navíc by bylo bývalo nemožné užívat z vlastního rozumu jazykový styl, plně odpovídající přesvědčivosti slov biblických proroků. Tak např. ve 3. knize Mojžíšově (26,16-20) čteme: „Nadarmo budete síti símě, neboť bude od nepřátel pohlceno. ... Nadarmo bude vyhozena vaše námaha, země úrody nevydá a stromy ovoce neponesou.“ Naprosto stejný, prorocké řeči vlastní tón, mají i slova Marie: „Když máte obilí, nevysejete je. Všechno, co zasejete, sežere zvěř. Co přesto vzejde, rozpadne se při mlácení v prach.“

A nyní ještě několik příkladů toho, jakým pokušením byli Melánie a Maximin vystaveni, aby vyzradili svěřená jim tajemství. Předem zde budiž připomenuto, že to své Maximin nesměl až do smrti nikomu vydat kromě papeže Pia IX. Snad se řečené tajemství týkalo právě tohoto nástupce svatého Petra, ale ani to nevíme.

Jeden duchovní chlapec sliboval, že mu za vyzrazení tajemství zařídí bezplatné vystudování na kněze. Maximin: „Jestli mám vydat své tajemství, abych se stal knězem, pak nikdy knězem nebudu.“

Další dotazující žádal Melánii: „Pověz mi alespoň, zda se tajemství týká tebe nebo někoho jiného.“ Dívka na to odvětila: „Je mi zakázáno prozradit, koho se týká.“

Jistý pán se ptal Maximina: „Kdybys odhalil své tajemství?“ Chlapec odpověděl: „Kdyby přišla osoba, která mně je svěřila, a řekla, že je mám vydat.“

Kaplan Gerente z kláštera Corenz u Grenoblu zase chlapci radil, aby své tajemství vložil do zapečetěné obálky a dal je uschovat v biskupské kanceláři. Maximin si ukázal rukou na ústa, pak na srdce, a řekl: „Moje nejlepší kancelář je zde.“

Maximin, který po dlouhý čas poznával hlad, byl při několika denní návštěvě jistého zámku obklopen všemožným luxusem. Při loučení mu zámecký pán řekl: „Pokud mně vydáš své tajemství, můžeš zde zůstat. Můj majetek tří milionů franků patří tobě.“ Maximinova odpověď: „Pane hrabě, nejste první, kdo naplano slibuje. Pokud by šlo o notářský akt, pak by věc vypadala jinak.“ Na to hrabě: „Mám jedinou dceru přibližně v tvém věku. Slibuji, že ti ji dám za ženu a ještě dnes vás dva prohlásím před notářem za své výhradní dědice.“ Přišel notář, a také dcera se vším souhlasila. Byla vyhotovena smlouva před čtyřmi svědky. Scházelo již jen sdělení Maximinova tajemství a jeho podpis. Náhle mu selhala paměť, začal se chvět po celém těle, a prudce zvolal NE! „Mám to zakázáno, nesmím to říci a také neřeknu!“ dodal, když se mu paměť vrátila. Přítomní, mezi nimi i místní farář, byli do hloubi duše uchvázeni a poznali, že zjevení musí být pravé.

Melanie a Maximin se po zjevení dostali do opatrování řádových sester v Corpsu. Byli připravováni na první svaté přijímání, což však pokračovalo velice namáhavě, protože chápavost dětí byla nepatrná. Také tou dobou spolu téměř nemluvili. Melanie zůstala introvertní, Maximin jako předtím rozpustilcem, který se však ve všem snažil konat Boží vůli. Charakterové vlastnosti dětí zůstaly stejně neuspokojivé jako před zjevením.

Po pobytu u sester v Corpsu se Maximin pokusil o studium v biskupském semináři Rondeau u Grenoblu (1850-1856), poté u jezuitů v Aire-sur-l'Adour (1856-1859) a ještě v kolegiu v Tonnerre (1860-1862). V Paříži se čtyři roky snažil o studium medicíny. Tou dobou bydlel u kupce Jourdaina ve farnosti St. Merry, který si jej oblíbil a spolu se ženou přijal za vlastního.

Jeho kolegové na studiích v něm viděli proroka z La Saletty, a jistý lékař Maximina zrazoval od studia medicíny, protože pacienti by od něj čekali, že jim zaručí vyléčení pomocí Nejsvětější Panny. A pokud by se tak nestalo, byli by Marií i jejím prorokem zklamáni.

V mezidobí zajel Maximin do Říma sloužit jako zuáv.⁷ Bylo to však jeho posláním stejně tak málo jako kněžský úřad nebo profese lékaře. Na radu svého duchovního se vrátil do Paříže ke svým adoptivním rodičům, kteří jej bolestně postrádali. Ti však vlivem nešťastných okolností zchudli. Aby jim v těžké situaci pomohl, zapletl se Maximin do nekalých obchodů, které jej však úplně zruinovaly. Po návratu do Corpsu se snažil vydělat nějaké peníze obchodováním s likéry. Byl však zneužit, ožebračen a zlomen na těle i na duchu. Nakonec začal trpět srdeční chorobu. Ještě pak putoval okresem Isère a hlásal poselství Marie. Zemřel 1. března 1875 ve věku 40 let v přítomnosti svých adoptivních rodičů.

Jeho poslední slova byla: „Kéž se ve všem naplní svatá Boží vůle.“

Je třeba ještě zmínit, že v některých případech se Maximinovi dostalo prorockého daru. Tak 19. srpna 1870 telegrafoval z Corpsu svým adoptivním rodičům, aby je

⁷ Ve vlastním slova smyslu příslušník bývalé francouzské koloniální pěchoty, zde zjevně míněn člen čestné papežské gardy, složené z laiků; pozn. překl.

přiměl opustit město. Je to naléhavé! Paní Jourdainové jeho výzvy uposlechla okamžitě, pan Jourdain se až po několika dopisech rozhodl nastoupit do vlaku a odcestovat z Paříže. Byl to poslední vlak, který z města odjížděl, protože hned následující den, 19. září, obklíčily město německé jednotky. Paní Jourdainová poté vystoupila na horu zjevení u La Saletty poděkovat Bohu. Téhož dne řekla Maximinovi: „Ubohá matka! V tuto chvíli už naše vila hoří! Jsme zcela zruinováni!“

Další Maximinovo proroctví se týká pařížského arcibiskupa George Darboye. Tento církevní prelát se jednou v Maximinově přítomnosti nepřístojně vyjádřil o Marii v La Salettě: „Její řeč byla bláhová, a stejně tak nerozumné musí být i její tajemství.“ Maximin na to vážně a důrazně prohlásil: „Že se mně Svatá Panna v La Salettě zjevila a mluvila ke mně, je stejně tak pravda jako to, že do tří let budete zastřelen lůzou!“

4. dubna 1871 při povstání pařížské komuny byl arcibiskup skutečně zatčen a dopraven do vězení Mazas a později převezen do věznice Grand Roquette, kde jej odsoudili k smrti. Dvěma výstřely padl 24. května. Jeho mrtvola byla zhanobena a spolu s dalšími popravenými vhozena do společného hrobu.

Zde je potřebné a důležité poznamenat, že mnozí biskupové i kněží, kteří La Salettu potírali nebo ji uráželi, byli osudem tvrdě postiženi a pokořeni. Msgre Ernestu Rigaudovi, neohroženému obhájci La Saletty, jistý kněz napsal: „Vy jste blázen!“ Za půl roku dotyčný kněz skončil v tzv. blázinci.

Biskup Guilbert z Gapu, pozdější biskup v Amiensu a Bordeaux, prohlásil: „La Saletta není nic jiného než spleť nereligióznosti, lži a přehánění.“ Svým seminaristům ustavičně opakoval: „Na takové hlouposti nevěřím.“ Při návštěvě jeho pozdějšího nástupce v biskupském úřadu, msgre Bertheta, byl nalezen ležící mrtev na zemi. Při pohřební bohoslužbě se náhle rakev bez zjevné příčiny s hrozným rachotem zřítíla z katafalku na kamenné dlaždice chrámu a všechny přítomné nesmírně vyděsila.

Melánie se cítila být povolána ke klášternímu životu, avšak bez přísné klausury,⁸ aby mohla splnit přání Panny Marie sdělit poselství jejímu lidu. U řádových sester nastoupila noviciát a přijala jméno Maria od Kříže.

Řečený klášter byl bez klausury a proto Melánii přeložili do kláštera s přísnou klausurou na příkaz biskupa, který poslouchal více Napoleona III. – a tedy člověka – než Boha. Byl to totiž plán císaře, jak zamezit jejímu veřejnému působení.

Dostala se tudíž do přísného kláštera karmelitánek v anglickém Darlingtonu. Když se však o stavu věci dozvěděl papež Pius IX., zprostil Melánii (tj. Marii od Kříže) řeholních slibů s odůvodněním, že pro své jedinečné poslání nepatří pod klausuru.

Naproti tomu Napoleona III. poslušný biskup duševně onemocněl a záhy zemřel. Jeho nástupce, msgre Fava, chtěl znovu zamezit jakékoli misii sestry Marie od Kříže, což se však nezdařilo, protože nový papež Lev XIII. se také postavil na její stranu. Od té doby žila převážně v Itálii pod duchovním vedením biskupa Petagana

⁸ Odloučení od světa, uzavření v klášteře; pozn. překl.

z Castellamare u Neapole. Když však její matka onemocněla, se svolením papeže ji ošetřovala až do jejího odchodu na věčnost.

Po návratu do Itálie pokračovala pod duchovním vedením biskupa Zoly. Biskup dal církevní požehnání šíření velkého poselství, které jí bylo Pannou svěřeno. Ještě jednou pak Maria od Kříže odcestovala do vlasti a mohla navštívit místa setkání s Matkou Ježíše Krista.

Věděla, že nezemře ve Francii. Ještě tam jednou řekla: „Zemřu v Itálii, v kraji, jenž neznám a který také nezná mne. Je to sice nekultivovaná země, ale Bůh je tam milován. Budu tak sama. Jednou bude mé obydlí zamčené; otevřou dveře násilím a najdou mě již mrtvou.“

Tím místem byla Altomura v provincii Bari. Melánie tam šla jakoby v předtuše, že jí síly ochabují a její pozemská pouť se chýlí ke konci. Místní biskup Cecchini ji ochránil utajením její totožnosti. Tím sestře Marii od kříže umožnil v tichosti očekávat smrt a vstoupení do nebeské blaženosti.

Nyní navždy hledí na ty, kteří si jí za jejího mládí všimli jen krátce.

Jistě není nejmenší mezi svatými, a bude-li to Boží vůle, dostane se jí spolu Maximinem blahorečení budoucím papežem, který snad bude zvolen v čase nejvyšší protikřesťanské tísně.

Putování do La Saletty

Každá duše, která pocítí volání Matky Ježíšovy po návštěvě míst jejího zjevení, by tak měla učinit. Již po několik generací putují muži i ženy za často obtížných okolností na posvěcenou horu.

Pro poutníky z německých zemí by mohl být Grenoble výchozím bodem poslední etapy. Na velký cíl ukazuje v Grenoblu již velký kříž na hlavním městském hřbitově i sochy v různých chrámech (nyní bohužel všechny okupované „pokoncilní církví“).

Cesta do Corpsu, rodiště obou vizionářských dětí Melánie a Maximina, vede přes *Route Napoléon*. Drsná krása této silnice již niterně ladí s očekávaným setkáním. V Corpsu silnici opustíme a motorizovaní poutníci zde odbočí vlevo do La Saletty. Lze však jen doporučit návštěvu malého vesnického kostela (místo křtu Melánie a Maximina); na místním hřbitově je také Maximinův hrob.

Poutní cesta vede zpočátku soutěskou do La Saletty, na jejímž okraji je malý a jedinečný hřbitov. Letadlo s poutníky do Říma se 14. listopadu 1950 při zpátečním letu do Kanady roztříštilo o horský masiv Obiou. Všechny oběti našly na tomto malém hřbitově místo posledního odpočinku. Modlitba za jejich duše je vlastně pro poutníky samozřejmou povinností.

Z vesnice vede cesta podél pastvin do horského světa, vzdáleného každé všednosti. Sotva kde jinde se najde tak svérázná krajina jako právě zde. Po příchodu na místo zjevení se nás zmocní přání našeho srdce – pozdravit plačící Matku!

Již tolik poutníků dojatě plakalo na této hoře útechy, a jejich duše spočívaly v klíně Matky Sedmibolestné. A něco z toho tam pocítíme i my.

Nyní ještě praktická rada: Místní hostinec nabízí ubytování od jednoduchého noclehu se spacákem v suterénu až po jedno a dvoulůžkové pokoje. Recepční hostince mluví německy a anglicky. Je zde i jídelna.

Věřícím katolíkům mohu jen naléhavě radit vyhybat se důsledně všem podnikům a bohoslužbám falešné „pokoncilní církve“.

Tak jako tak nejsou prodchnuty tím, co nám Bůh na tomto místě z lásky svého srdce vyjevil o bolesti Ježíše a jeho Nejsvětější Matky nad hříchy lidí, ale také o jejich vítězství na konci času.

Tak zvané bohoslužby jsou plytké, doprovázené bezvýznamnými, často až přeslazeně znějícími „písničkami“. Zde se nevznáší k nebi liturgický chorál k počtě Trojjediného Boha, a Všemohoucímu se nepřináší skutečná oběť. „Eucharistická slavnost“ je tam stejně jako dnes téměř všude pouhou typickou pokoncilní „hostinou“.

Ostatně oficiální, tj. „pokoncilní“ stranou je uznávána pouze první část poselství. Naproti tomu věřící, kteří uznávají celé poselství včetně toho, kterého se dostalo Melánii, jsou posměšně označováni za „melánisty“, což je v očích pseudokatolíků nadávka.

Nenechme se tím však pomýlit. Být „melánista“ je vzhledem k lásce našeho Spasitele Ježíše Krista a jeho Matky lichotivé označení, které rádi nosíme ke cti a slávě Trojjediného Boha.

V basilice bychom si neměli nechat ujít prohlídku bočního okna s vitráží. Vlevo od bývalého kněžiště spočívá srdce Maximina, vpravo pak srdce ctihodného biskupa z Grenoblu, msgre Philiberta de Bruillard. Jeho zásluhou se La Salettě dostalo církevního uznání.

V průběhu „reforem“ II. vatikánského pseudokoncilu se jinak s duchovním životem basiliky rázně skoncovalo.

Doslov

Den zjevení 19. září 1846 byl předvečer svátku Marie Sedmibolestné a současně sobotou kvatembrového týdne. V čase zjevení se svatá Církev modlila první nešpory ke cti Matky Sedmibolestné. V nich zaznívají slova proroka Jeremiáše (Pláč 1, 1.13): „Tleskají nad tebou rukama všichni, kteří jdou cestou; sípějí a hlavou pokývují nad dcerou Jerusalemskou: To-li jest – říkají – to město, ‚koruna‘ krásy rozkoš všeho světa?“

V ofertoriu Sedmibolestného svátku se modlíme: „Recordare, Virgo Mater Dei, dum steteris in conspectu Domini, ut loquaris bona pro nobis, et ut avertat indignationem suam a nobis – Panno a Matko Boží, která stojíš před tváří Páně, upomeň se na nás a oroduj za nás, aby byl Jeho hněv od nás odvrácen!“

* * *

Použitá literatura

- Die Heilige Schrift*, übersetzt von Prof. Dr. Vinzenz Hamp, Prof. Dr. Meinrad Stenzel, Prof. Dr. Josef Kürzinger, Aschaffenburg 1962 (Pattloch-Verlag)
- Gouin, Paul: *Melanie, die Hirtin von La Salette*, Stein am Rhein 1982 (Christiana-Verlag)
- Hausmann, Irmgard: *Marie des Vallées, Sühnopfer für die Zeit der großen Bekehrung*, Gröbenzell 1965 (Siegfried-Hacker-Verlag)
- Hl. Hildegard von Bingen: *Mensch in der Verantwortung*, 2. Aufl. Salzburg 1985 (Otto-Müller-Verlag)
- Hl. Hildegard von Bingen: *Welt und Mensch*, Salzburg 1965 (Otto-Müller-Verlag)
- Hl. Hildegard von Bingen: *Wisse die Wege*, 8. Aufl., Salzburg 1987 (Otto-Müller-Verlag)
- Hl. Ludwig Maria Grignion von Montfort: *Das Goldene Buch*, Fribourg o.J. (Kanisius-Verlag)
- Hl. Papst Pius X: *Großer Katechismus aus dem Kompendium der christlichen Lehre*, Wien 1984 (Mediatrix-Verlag)
- Höcht, Johannes Maria: *Die Große Botschaft von La Salette*, Stein am Rhein 1996 (Christiana-Verlag)
- Konzionator, Alfons: *La Salette und die nächste Zukunft*, Lingen/Ems 1921
- Anonym: *La Salette, der heilige Berg. Aus dem Tagebuch eines Pilgers*, Lyon 1947 (Verlag M. Lescyer)
- Lackmann, Max: *Tobit und Tobias*, Aschaffenburg 1971 (Pattloch-Verlag)
- Rhötli, Ernst: *La Salette. Geschichte einer Erscheinung*, Fribourg 1952 (Walter-Verlag)
- Solowjew, Wladimir: *Kurze Erzählung vom Antichrist*, München 1984 (Erich-We-wel-Verlag)
- Periodika:
- Einsicht, *Declaratio Petri Martini Ngo Dinh Thuc*, München 1982
- Fortes in Fide, Jahrgang 1980, Nr. 13